

IVA ADAMCOVÁ

LITOMYŠL

Přepis besedy konané 13.6.2015

Iva Adamcová – Litomyšl 14.6.2015

Já vás tady vítám. Dneska jsme se sešli, je to jenom takové přátelské setkání. Já doufám, že jste od toho neočekávali nějakou obrovskou přednášku, to jsem tedy nemínila.

Vy, kteří už máte nějakou praxi za sebou a zjistili jste, jak to funguje, moc dobře víte, jak je to ze začátku údivné. Znáte takový ten základní princip, že je důležité zachovat klid, a když ten klid zachováte, tak se všechno změní. Víte, já jsem to neměla moc jednoduché, i když mně to nevadilo, také proto vybrali takového ignoranta. Ze začátku, když už jsem byla připravená vám vysvětlovat, jakým principem to prochází, tak jsem vás musela vést informačně tím způsobem, abyste se nebáli. V první řadě jsem musela vysvětlit mechanismus, jakým působí v původní informaci vaše tělo, vaše myšlenky, o kterých jste si dřív mysleli, že jste to vy, a jak působí na tělo přes žlázy s vnitřní sekrecí a jak funguje ta zlatá střední cesta. To znamená, buď absolutní fanatismus nahoru do plusu, nebo absolutní fanatismus do mínusu. Jak vám škodí a jak se vlastně máte chovat.

Později, za dva roky intenzivních přednášek, přišla totální změna, abyste viděli, jak je prospěšný útok druhého člověka a útok situační ve vašem osudu. Protože tam jde o váš vlastní test toho, jestli jste schopni v pokoře přijmout dění, které se v osudu vašemu tělu děje. Ale pořád jsme ještě mluvili o vás, i když tam to Božství už bylo nastavené. V té poslední fázi, která je nejdůležitější, jste teprve teď schopni (po čtyřech letech intenzivního informačního toku) zjistit, že vy nejste těla a že to tělo skutečně má všechny věci nahrané v DNA, ať je to myšlenka, ať je to jakýkoliv odpor. Je to tam skutečně nahrané, protože tam běží myšlenkový pás DNA a je tam předpoklad, co odmítnete a co neodmítnete. A tady už se dostáváme k pozici 5D, kdy pomalu zjišťujete, že už v určitých situacích a v určitých útocích druhých lidí nebo vašich vlastních hmotných reakcích zachovávejte klid. A už i vnímáte, že se to jenom děje, ale že to není vaše. A to je ono, to je začátek odlupování se vrstvy vědomí 5D. Je zbytečné, aby si ještě člověk dělal výčitky, že něco udělal špatně. Nikdy jste nic nemohli udělat špatně, protože veškeré nahrané informace byly ve vaší loutce, kterou jste si oblékli na sebe. Což je šokující pro drtivou většinu lidstva.

Já jsem vám ale vysvětlovala, že jsem přišla jenom pro jednu sedminu lidstva, a to je ještě hodně nadsazené, protože je to jenom informační fáze. To znamená, ti, co jsou skutečně schopní tohle pochopit a jsou na to připraveni. DNA je nastavená, tj. vy jenom hraje to, co jste si na sebe oblékli, abyste byli kontrolující Vědomí. A o to jde, jestli tyto informace budete skutečně žít a pochopili jste je hluboce. To ještě neznamená, že je dokážete v každém okamžiku žít. Na tom nezáleží. Vaše božské Vědomí je velice tolerantní. Tady jde o to, abyste pochopili ten princip a alespoň jednou, dvakrát, třikrát jste to zažili. Až se prolnete na druhou stranu do Vědomí Boha, pak začnete mít vůli neomezenou, a ta se začne projevovat zvláštním způsobem.

Vždycky, když mám někam jet, tak týden dopředu se začnou dít věci, začínají přicházet otázky a já s údivem sleduji, jak ty ruce jedou a odpovídají na věci automaticky, které já potom na těch schůzkách mám lidem říkat. To se děje automaticky. Tak se to děje i tento týden, protože v pondělí mi napsala žena velice krásný příběh. Šla domů z nemocnice, kde pracovala, a najednou jí prapodivně luplo v lýtku a začala strašná bolest. Tak se do té nemocnice vrátila a šla zjistit, co tam je. Dokulhala do nemocnice, na rentgenu nebylo vůbec nic vidět, doktoři nic nezjistili, přesto noha strašně bolela. Pozor, pokorná fáze je: „Tak si to mám odkulhat. Nic tam není, tak si to odžiji,“ což je přijetí. V noci se stala zvláštní věc. Vzpomínáte, jak jsem vyprávěla příběh v Otrokovicích, kdy jsem jako světlo sestoupila do těla a tam si prohlížela tělní dutinu. Ono to vypadá jako jeskyně, vidíte každou buňku, jak vypadá, jsou to překrásné struktury. Cítíte při tom obrovskou blaženost a cítila jsem i lhostejnost k tomu, co se té schránce děje. Tam jste skutečně Vědomí, které si to zvolilo se všemi trampotami. V tu chvíli nevnímáte bolesti těla, protože jste už Vědomí.

Ta žena to zažila. Najednou viděla všechny ty buňky, co tam dělají a jaká je struktura těla. A vzpomněla si, že ji bolela noha, a v tu ránu byla v té noze. A viděla opravdu jemnou trhlinu, jak se táhla mezi buňkami. To nebylo na rentgenu vidět, bylo to strašně slabé. V tu chvíli ji napadlo, že začala promlouvat k těm buňkám, aby se opravily. A teď to začalo jiskřit, začalo se to jako objímat. Buňky jsou jako lidé. Tam uvidíte na té struktuře, že vy jim tím předtvárem, jak se chováte ke světu, dáváte informaci, jak se mají chovat samy k sobě. Ona říkala: „Já jsem se ráno vzbudila, Ivanko, a nic. Jenže najednou jsem dostala strach (to už je zase Vědomí hmoty), že jsem to podělala, že jsem asi projevila egoismus. Tak se vás chci zeptat.“ Prosím vás, ne, to je absolutně v pořádku. Tady jste totiž jako Vědomí Boha už dostali šanci to vidět a dostali šanci prožít, co to je skutečná oprava a vláda Ducha nad hmotou.

Druhý den jsem dostala dopis od muže z jiného konce republiky, který zažil něco podobného, kdy zase pochopil všechny dimenze během jedné jediné noci. Pamatujte si, vy se nemusíte různě pachtit po informacích jako lidé, protože v DNA planety je nahráno úplně všechno. To je obrovsky cenná informace, a to si zapamatujte. Planeta se vzdaluje časem v tom vesmírném prostoru a vy jenom tím, že zde žijete, tak se budete rozpomínat. V DNA jsou všechna vaše pochopení, všechny vaše věci, které máte zažít, a veškeré stavy budoucí. Já jsem vám vždycky říkala, že se o mě nemáte opírat. Já jsem tady pro vás pouze jako dočasný bod, protože až vás převedu do Vědomí Boha, což je jenom vyhozená informace, vy si naberete to, co potřebujete do té své mozaiky. To je váš přechod, každého samostatně. A pak si vás vaše vlastní Božství převezme a dostanete sami nápady pro to, co máte dál dělat. A je úplně jedno, pro co tady budete. Je to vlastně to samé, co se děje teď mně, co jste možná dřív považovali za něco výjimečného. Není to výjimečné, já jsem se jenom v určité fázi dočetla, v tom DNA, informace pro vás. Je to záležitost nahraná v hmotě planety. To se děje dál ve fázích planety.

Vezměte si, že 3D program je hodně primitivní, protože Vědomí si není samo sebe vědomo a myslí si, že je iluzorní hmotou. A musí se jistý čas v té hmotě udržet. Vy jste vlastně první Vědomí, které tady bylo při stvoření planety, protože planeta teď poprvé

přelétává do stavu 5D (už přelétla hmotou). Nicméně zase před námi a po nás je vždycky veliké množství hmotných částic, které pokračují. A planeta, jak neustále krouží vesmírem, dělá takovou spirálu, tak neustále další nové Vědomí pojímá a pořád se doplňuje ta hmota. To znamená, že některá hmota je velmi nevyvinutá. Už nebudeme mluvit o lidských schránkách, budeme mluvit třeba i o jakoby pro nás neživé přírodě. Také má Vědomí Boha, ale velice minimální, je velmi rigidní. A pak jsou zase vyšší a vyšší formy, a ty se doplňovaly v pravý čas a budou Vědomím potom v těch vyšších fázích strhávány a vývojem posunovány na správné místo. Proto někteří jedinci mají vzpomínky, že žili na nějaké planetě. Ano, vy jste mohli žít na jiné planetě, ale dostali jste třeba se do fáze bílé magie, byli jste strženi na naši planetu, která mezitím dolétala. To znamená, že je tady hodně jedinců, kteří jsou připraveni dělat spoustu věcí, a je to skutečně možné. Jsou různé vize, něčemu šéfuje víc Nadjá, něčemu ještě Ego, protože se potřebuje něco prozkoušet. Nenechte se vyděsit. Nikdy a ničím.

Jsou třeba stavy, kdy budete mít úplně šílený sen. Nedávno jsem měla dotaz ženy, která prožila ve snu sen, že obtěžovala svoji vlastní dceru. A pozor, to je od Ega, tím chce zatížit svědomí člověka. Ignorujte takové věci. To je nesmysl. Cokoliv se tam objeví, musíte rozeznat. Jestli vás to strhne do pozice viny, to znamená do pozice hmoty, anebo očekávání, těšení se na něco. To taky ne. Hoďte to za hlavu. To je zapotřebí jenom pozorovat. Kdybyste měli vize nějaké příšerné katastrofy, nesmíte se bát. Už přece víte, že Vědomí je věčné. Tady jde o to, jestli vás to vystraší nebo ne. A to nedělá žádné jiné vnější Vědomí, protože planeta je jedna hmota a pod tou planetou je jedno jediné Vědomí Ducha. A to Vědomí Ducha se rozdrobilo do Syna. Ano, je Matka, Otec a Syn. Vidíte, ta trojnost je nastavená i v informacích v bibli. Syn je ještě nenarozený a já jsem přišla pomoci dítěti na svět. Jsem taková porodní bába, protože jsem promlouvala na takzvané syny člověka. Každý ho máte v sobě. Je to doposud nedozrálá duše (to je ten syn), která je ještě pořád fází Ducha, který neprošel všemi zkušenostmi hmoty. Jestliže dojdete do bodu nula odporu vašeho hmotného těla, tak se narodíte po smrti Ega jako člověk opravdový, božský, takzvaný Syn člověka. A tehdy se děje v tomto období na každé planetě, že ta planeta prožívá velmi dramatické chvíle, protože každý porod je dramatický. My ženy to víme. I v té fázi člověka je porod dramatická záležitost, protože se všechno mění, všechno bouří, v těle toho malého zrozeného človíčka i v těle matky, a konec konců, i v těle otce to bouří. Většinou, že pánové? Ano, je to vždycky veliká událost.

Těch planet je velmi mnoho, protože od Velkého třesku se vesmír rozšiřuje na všechny strany. My jsme jednou planetou, která letí svým směrem, ale v té fázi jich existuje hodně, jak se ten vesmír vyvíjí. Vlastně o nic nejde. Tady vidíte, jaký sen jste žili. Ale taky víte, že to nemůžete druhým lidem nahustit pod kůži, že to nejde druhému člověku vtlouct do hlavy, protože i vy jste si prošli těmito fázemi. Ve chvíli, kdy k tomu pochopení nemůže dojít, je to i zbytečné. Tam by přišel obrovský tlak, protože ten tlak se ozývá z DNA vašeho těla a nenechá urychlit žádný vývoj. V historii takzvaného zvířecího člověka, to znamená člověka do otevření třetího oka, neexistuje a nikdy neexistovalo, to si pamatujte, aby někdo žil vůlí té hmoty. To nejde. Vybíráte si to jako původní Duch, který přichází pod hmotu. Vy jako Bohové máte svou vlastní vůli, a ta se děje přesně tak, jak se to děje hmotnému tělu. A to je důležité pochopit, protože když

to pochopíte, můžete v každé chvíli zachovat klid. Pozor, zkoušky teď budou velmi dramatické. Tady se jedná o rodinu, o děti, o zaměstnání. Vy to moc dobře víte, není to nikdy jednoduché, ale v praxi je nutné prokázat pokoru.

Já bych se chtěla dneska dostat k vašim dotazům, protože jsou někdy moc důležité. Někdy nedokážu ani obsáhnout ani dohlédnout, co se vám v té hlavě mele, a proto bych chtěla, abyste se dneska ptali. Na cokoliv. Ale uvědomte si, že já taky neznám úplně všechno. Já jsem pouze převaděč informační.

Já se tedy zeptám. Jsem obchodník a mým úkolem je přivádět nové zákazníky, to znamená tvrdě pracovat na tom, abych je přesvědčil, že tohle je správné. Člověk tam používá hodně svoji vůli, aby prosadil svou myšlenku nebo svůj nápad. Jak se v tom mám zorientovat?

To je dobrá otázka, protože to dost lidí trápí. Napřed budeš dělat věci, kterým sám věříš. To by ti bylo hodně špatně, kdyby ses věnoval obchodu, který by nebyl takzvaně lidsky správný. To znamená, že mám opravdu dobrý úmysl poradit člověku, aby si koupil dobrou věc, která má smysl. Když z toho člověk nemá radost a ví, že svým způsobem klame druhé lidi, už vás to třístí, to už vás bortí. Pak samozřejmě je i fáze, to se může stát, že máš rodinu, chceš ji uživit, a to je jediná práce, která se ti naskytne. A pak zase musíš koukat na to, abys co nejméně klamal, abys i upozornil třeba na nějaké skryté závady, ale mohl bys ukázat i na přednosti samozřejmě. To už je záležitost pak toho jedince. A hledat si v klidu nějakou jinou práci, protože máš povinnost postarat se o rodinu. Žádný fanatismus není správný. Vždycky ta zlatá střední cesta. A nikdo vás nebude obviňovat, protože váš úmysl je vaše Božství. Když máte dobrý úmysl, cesta vás zavede někdy krkolomně do různých pozic, ale úmysl vám zajistí čistotu nitra.

Samozřejmě člověk se musí umět i v jistých fázích omluvit nebo přiznat k něčemu. To jsou různé věci, ale to už se týká konkrétních zaměstnání. Pokud práci nemám nebo si nemůžu vybrat žádnou jinou, tak ji budu dělat. A třeba i obyčejnou, úplně nejjednodušší. Já jsem vždycky říkala, že bych šla i zametat. Mně by se líbilo jezdit s popelnicí, jak tam ta košťata trčí. Člověk nemá žádnou zodpovědnost, odfrkne si. A kolikrát třeba jdu na polikliniku, tam někde roste travička a já mám takovou chuť to vyškubnout, to je sranda. Oni vždycky říkali, že člověk, který tady prošel hmotou, by dovedl zahrát už cokoliv.

Já jsem zažila zvláštní příběh. Minulou sobotu měla přijít naše Hanička a moje maminka. Mělo to asi být krásné setkání, protože maminka přišla ráno na kafe a říká: „Já jsem měla zvláštní sen. Byly ti čtyři roky, pekla jsem jablkový koláč, krájela jsem ho a byla u toho i babička Čermáková.“ Já říkám: „Fakt? A byl tam i táta?“ - „Ne, nebyl. Ale ten jablkový koláč, já mám na něj chuť.“ Tak jsem dostala nápad, že pojedou koupit ingredience, protože jsem doma neměla jablka, tak že si nakoupím. A taky jsem říkala: „Mami, víš, že to je dobrý nápad? Nejenom, že my si dáme koláč, ale odpoledne přijde Hanička, ta tu dlouho nebyla. Tak udělám tažený koláč s jablky.“ Oblékla jsem se jako dáma, měla jsem šaty, bílou kabelku. Otevřu dveře od garáže, otevřela jsem vrata a

najednou vidím, jak soused naproti pobíhá nervózně po chodníku a říká: „Počkej, počkej, nevyjížděj... Podívej!“ Vzadu v ulici (my jsme končící ulice, ta už je slepá) je kontejner na sklo. Vždycky přijede za nějaký čas sběrač a v něm se sklo nadrtí. Ale byl plný a jak se rozjel, ztratil spoustu střepů. A teď to tam leželo uprostřed silnice, a to byl pás asi padesát metrů. Soused viděl, jak se to lesklo, on byl vždycky zvědavý.

Já říkám: „Ty jo, Pepo. To já si píchnu gumu, a píchne tady asi každý...“ A v těch šatech, jak jsem byla, jsem se otočila, odemkla jsem dílnu a jdu s koštětem a uprostřed té ulice jsem začala zametat a dělat hromádky. A teď jsem viděla, jak ten Pepa je nervózní. „Ty to budeš zametat?“ - „No jasně, já to potřebuji vyřešit. Má cenu nadávat a blafat nad tím, že tam je sklo, když potřebuji upéct koláč pro maminku?“ To je blbost. „A navíc, já za měsíc odvážím vnuka do Francie, a když se mi tady teď napíchá sklo, pak můžu někde píchnout na dálnici a v cizině a jsem v prdeli. To ne, to já nedovolím.“ Já jsem si zapomněla vzít lopatku. Tomu Pepovi to nedalo a přiběhl s lopatkou. Takže my dva sousedi: já jsem zametala v luxusních šatech s bílou kabelkou a Pepa v teplácích. Ale já jsem furt byla usměvavá, já jsem to neřešila, nenadávala jsem a bylo vidět, jak tak měkne... Až jsem se dostala do prostoru, kdy už to šlo do další ulice, to bylo v otočce, tam už jezdí i kamiony. To už bylo nad jeho síly. A najednou z něj vypadlo něco (uvědomte si, kolik odporů dělá Ego, jak strašně vám zatemní vidění do toho světa), protože řekl větu: „Hele, oni si budou myslet, že jsme to rozbili my.“ Já říkám: „Cože? Ale prosím tě, to je přece jedno, co si druhý člověk myslí. To neovlivníš. Podívej, já to potřebuji vyřešit a je mi jedno, co si druhý člověk myslí.“ - „No, to je pravda.“

Silnici jsme zametli, Pepovi se ulevilo, dostal správnou informaci. A od té doby se tam jezdí a nikdo nepíchl. A to je ono. Úplně jednoduše, nemá smysl nadávat, nemá smysl bédovat. Nemá smysl se strachem očekávat, jestli příště nějaký kontejner tam hodí něco na zem. Ale stačí jeden odpor: „Já to nemůžu uklidit, protože by si ostatní mysleli, že jsem to udělal já.“ A teď nemohu spát: „Co když zítra píchnu? Co když píchne syn?“ Tam je hodně věcí, které potom ti lidé řeší. To je zbytečné, člověk se pak stydí nebo pomlouvá... To všechno vás blokuje a nedostanete nikdy ten správný smysl z toho života. Vy to tělo máte skutečně jako nástroj, jako když člověk vezme do ruky dláto, štětec, kladivo, srp, kosu (už jsme v SSSR). /Smích/

To je jedno, co děláte, ale máte pracovat. Ano, vy jste Bohové. Uvědomte si, že jste byli i dřív, ale nevěděli jste to. Náhle přišla božská informace, přišel váš nápad, že něco máte udělat. Co udělá člověk 3D? On si to přivlastní: „To byl můj nápad, on mi ho ukradl!“ A už to jede: „Já mám za to dostat peníze...“ To jsou pomluvy, když má někdo lepší nápad: „On je blbej!“ A teď se to napadá a různě útočí, to je stav 3D. Jakmile se zbavíte těchto věcí, dostanete se do stavu 5D. Máte radost z úspěchů všech druhých lidí, protože víte, že to slouží všem. Tady potom pomine princip peněz a všeho. A souvisí to i s tou prací, když prokážeš čistotu a neděláš si výčitky a jedeš tak, abys vyhověl všem stranám. Potřebuješ zabezpečit rodinu a mít určitou čistotu. I jóga o tom mluví v ahinse (nenásilí), protože jinak byste se k Bohu nemohli dostat.

Potřebuješ být opravdu nestranný. Jestliže já jsem jeden kousíček celku, musím ten celek milovat, abych se s ním spojil. Jestliže nebudu milovat jednu jedinou buňku a jednu jedinou situaci, která se v tom těle odehrává, tehdy pořád já, já mám mínus, ne nikdo druhý. Já jsem ten, kdo zamezí tomu, abychom se propojili s celkem. Protože pod hmotou těch Synů je obrovské množství zrníček, budeme tomu říkat třeba plástev. A jsou oddělení. Teprve až ztratíte jakýkoliv odpor, všechno popraská, a pak zažijete takzvané Letnice. To znáte jistě z bible, kdy apoštolové zažili Ducha svatého. Tehdy ten celek se do vás vcucne, to je ta blaženost, to je to šumění, šepotání, obrovsky hlasité. A to je takzvaný křest Duchem. To se děje automaticky. Proto jsem vám vždycky říkávala, že jsem nebyla nikdy křtěná jako člověk Iva, ale že už jsem si přinesla svůj křest, protože já jsem se do té pětky už kdysi dávno prožila. Tak vidíte, když už ho jednou získáte, už na to nezapomenete. Proto si pamatuji cestu na druhou stranu a jak to funguje, a proto jsem si vybrala jako Božství tělo, které se bude chovat jako obyčejný člověk, abyste pochopili, že obyčejný člověk je nejvyšší fází.

Už jsem vám vysvětlovala, že zákon hmoty velí hmotě. Zákon hmoty je velice mazaný a je to dobře, to je smlouva s Bohem. On vás nemůže propustit, aniž byste se naučili všechno žít. To znamená, že vám bude říkat v každé fázi, ať je to černá magie, bílá magie, nebo potom pokora, různé informace, aby vám v tu dobu ladily v hlavě, abyste jim v té době rozuměli a aby vyhovovaly vašemu učebnímu plánu. Třeba černí mágové si myslí, že mají obrovskou moc a vůli, ale to není pravda. Oni si vybrali jako Bohové osud těla, které si myslí, že má velikou moc a vůli, prosazuje ji a útočí. A neví ten člověk, že sklídí to, co teď zaseje. To je právě princip, že i v té černomágovské pozici on už vidí na takzvaný stav podplanety, to znamená na svět, který považuje za svou maximální informaci. A zná už určitá pravidla, ve kterých to funguje. A je to tam viděno jako vesmír.

Ve vyšších fázích, v bílomagovských pozicích, jste informováni o andělech. Andělé jsou takzvané dobro a démoni jsou tu zase pro černou magii symbolem zla, to jsou takzvaní černí andělé, ale všichni pracují ve prospěch pána hmoty. Protože reprezentují peklo-zlo a dobro-nebe. Až dolezete do pozice posledního oblečku, který nemá jediný odpor, to se děje automaticky a samo, dokonce i v jistém roce vašeho života. V posledním oblečku zjistíte, že žádné nebe a peklo není. Peklo si vytváří jedinec sám podle toho, jaké vytvářel v těle odpory. Vy jste jenom Vědomí čistého Ducha, které prošlo všemi zkušenostmi skrze Syna, do té doby nenarozeného, ale poté narozeného. Tak se z toho vyhoštění z ráje pak vrátíte zpátky do ráje. To je takzvané vzkříšení, kristovství, osvícení, vlastně to má hodně synonym, ale je to jedno jediné. Vy jste byli dlouho drženi v tzv. vězení, bylo to v iluzi, kdy jste si mysleli, že jste vůlí člověka a vůlí jiných bytostí, které tady byli. Ale tak to není. Pak vás čeká další cesta, nemyslete si, že budete mít buchtu na celý život napečené v uzlíčku. Budete mít zase jiné úkoly. Ten život už je v následných fázích bez utrpení, ale ještě si tady něco musíme odžít, s tím počítejte.

Tak se ptejte dál...

Já jsem to myslel trošku víc, jestli můžu použít svoji vlastní vůli k tomu, abych prosadil tu svoji věc.

Můžeš, ale musíš mít přesvědčení o její správnosti a musí to být fakt čisté. A potom taky musíš respektovat. Je tam hodně zádrhelů. Uvědom si, že třeba děláš ve firmě a nad sebou máš nějakého šéfa. A když ten šéf podléhá zase jinému šéfovi, tam zase může být úkol naučit se splnit i blbost, když je to zapotřebí. A to je taky důležité. Někdy je to hodně těžké. A věřte mi, že všechno má svou hierarchii, a když ten člověk nad vámi je majitel firmy a byť nemá pravdu, třeba odborně, a vy to víte, ale on řekne NE, tak vy bohužel musíte sklapnout a přijmout to. A pozor, bez křiku nitra, a to je někdy hodně těžké.

Já jsem zažila třeba na té zubárně, měli jsme tam před mým tátou jednoho vedoucího. On nebyl špatný, ale rád ovládal lidi a měl radost, když se ho báli. My jsme tam neměli píchačky, to bylo štěstí, měli jsme takovou podpisovou knížku. Nás bylo 64 ženských a většina z nich měla malinké děti a znáte to: jeden nechce vstávat, druhý se pobryndá, třetí má průjem a já nevím, co všechno se děje. Pak ti ujede trolejbus nebo píchneš kolo u auta. Tam se dějí věci a každá máma toho má ažaž. Kolikrát se stávalo, že místo toho, abych nahoru přišla o minutu později, tak jsem utíkala, utíkala, abych se zapsala, a pak jsem teprve šla dolů a tam jsem se převlékla. A stejně to nenahoníš. Ale my jsme to musely udělat, protože on tam stál v sedm hodin, ukazoval na hodinky a my byli vynervovaní všichni. A ten člověk si v tom vyloženě liboval. Mně to nevadilo, ale byli lidi, kteří z toho měli žaludeční vředy. Mně se taky někdy stalo, že jsem fakt přišla pozdě. Ale pak se nesmíš bát přijít pozdě. „Tak jo, tak mi vynadá. To беру.“ Kupodivu, když to uvnitř přijmete, ten člověk to úplně pomine. Vy se naučíte vidět skutečnou realitu světa, protože jakmile něco pokorně přijmu, všechno zmizí. Toho člověka ani nenapadne se na vás vozit. Najednou bude myslet na něco jiného. I kdyby tisíckrát chtěl, najednou se mu tam ten směr otočí a bude mít jiné problémy sám a na vás úplně zapomene. Ono to fakt takto pracuje.

Tak se snaž a uvidíš, kam tě to pustí. Ale pamatuj si, ty tím tělem jako nástrojem můžeš udělat cokoli, ale bez skučení svého nitra. Protože Božství je vaše nitro, to není konání těla. Oni nám vyprávěli, že jsme hodně vyspělí proto, že třeba můj muž by dokázal dát hysterické ženě facku, aby jí pomohl, aby se probrala. Kdyby ji druhý člověk litoval a nechtěl ublížit kvůli tomu, aby on neměl zápis, aby byl čistý, to už je egoismus, že tomu druhému facku nedám, protože já bych si udělal vroubek na pažbě. Pozor, cesta k Bohu je skutečně ta zlatá střední cesta. Musíte zvážit, co teď je zapotřebí udělat. Ale ten úmysl musí být čistý – pomoci tomu všemu. Někdy je to hodně těžké.

Tak nezapomeň, zkusit můžeš všechno, ale počítat s tím, že se to nemusí povést. A nebědovat, neběsnit. To stačí. Z toho byste si měli udělat princip, protože už jste sami zjistili, že kdybyste tisíckrát chtěli, tak se nedobudete ničeho. A naopak, když to povolí, tak vám to sám někdo nabídne. Vy splňujete principy.

Já mám ještě jednu takovou otázku. Narážím zrovna na to, že řeknu: všechno je dané, nic nedokážeš ovlivnit, všechno je tak, jak je, a v tu chvíli mi vystává otázka: dobře, tak já nebudu nic dělat, nechám se vést...

To je fanatismus. Ne. Já vím, že jsem Bůh, který si navlékl hmotu Ivu. Jako Bůh vím, co se přede mnou bude odehrávat, ale já jako Iva to nevím, to je správné. Tam jsou nahrané třeba i katastrofy nebo nějaké nepříjemnosti. Fanatismus je, když se budu chovat tak, že budu dělat mrtvého brouka, kam někdo ukáže, tam mám jít... Ne. Já jsem ten, který se má snažit. Pamatujte si, že nejbližší pomocná ruka je na konci vašeho ramene.

A vracím se k té zametené silnici. Kdybych brala, že všechno je dané? „Tak jo, buď píchnu nebo nepíchnu.“ Ne. Já vím, že pro to taky musím něco udělat. Nebudu to házet na někoho druhého, zazvoním na všechny sousedy, budu nadávat, třeba to někdo z nich uklidí. To už jsou vyčůranosti. Tady mám tu ruku, která to zamete, a nebudu čekat, jestli to nezamete Pepa. Ne, já zkrátka svoje tělo použiji jako nástroj a udělám to. A udělám to ráda. A odpadají všechna skučení a pomluvy a kritiky. To bylo hezké, jak se všichni divili. Ne, to tak zkrátka je. Vy se máte chovat jako úplně obyčejní lidé. Tam, kde je zapotřebí něco provést, tak udělat. Potom, když se ve vašem těle bude něco dít, každá nejbližší buňka pomůže té vedlejší. To se děje i v tom vnějším světě. Jinak ne, jinak každá buňka bude čekat, kdo první začne. A jste v prdeli, skončíte na kapačkách. To zkrátka tak je, to je princip, který musíte pochopit, že existuje. A teprve pak se dočkáte i toho, že vám bude pomoheno.

Já jsem zažila před 14 dny v Ondřejově zajímavou hned první noc, co jsme přijeli. Když jsme si lehali do postele, tak jsem si říkala: „To bude noc!“ Mně se hýbala páteř. Tak jsem věděla, že had se rozjede. A jezdil skoro celou noc, moc jsem nespala. Před dvěma lety, když skončily přednášky, jsem měla tlak v pravé noze. Mně bylo lhostejné, co dělám, já jsem věděla, že jsem přinesla informace a že to udělat musím, ať se děje, co se děje. Dělal jsem to ráda a přehlížela jsem potřeby těla Iva (vidíš – nástroj, používám nástroj, ještě funguje, dobrý, prdnu ho do auta a odjedu, a za týden znova). Ale přece jenom ta tíha tam přišla, jak je člověk unavený. Představa, že by člověk chtěl jeden týden být doma, je příjemná, ale já tomu nepodléhám. Taky proto byla vybraná schránka, která to umí. Já umím přehlížet. I kdybych byla smrtelně unavená, jenom si lehnu a bude mi jedno, že tomu tělu je strašně zle. Budu jenom v klidu a budu pozorovat. A tím absolutně minimalizuješ odpor, to znamená únavu, která by přišla. A protože Božství to ví, tak mi vždycky pomoc přišla sama.

A v tom Ondřejově se stalo, když mi jezdila hadí síla tu noc, nad ránem vidím, jak se mi vypárala pravá noha, bylo to, jako když páraš šálu, to byla taková rychlost, až do třísla. Ještě jsem si říkala: „Ty jo, doufám, že to skončí. S čím budu chodit?“ Ale bylo mi to jedno, koukám na to. A najednou se mi upletla. To bylo „zzzz“ a měla jsem ji, a hezcí. /Smích/ Tam bylo asi fakt něco hodně přetížené. 14 dní předtím jsem byla v Ústí u holek na masáži a Petruška říká: „Nedávno jsem měla takovou vizi, já jsem tě viděla a vzpomněla jsem si na tu tvou pravou nohu. Viděla jsem, že my přes tu tvou pravou nohu jsme fakt všichni informačně přišli. Proto ta váha přišla na té hmotné složce a je

to zatížené. A já se nedivím, že máš občas takový podivný pocit.“ Už nemám. Noha je přepletená a je to spravené.

Ale to vám právě pomůže celý ten systém sám. Vy totiž vidíte jen malinké kousíčky hmoty. Každou planetu vidíte jako bod na obloze, ale ono to tak není. Uvědomte si, že všechny planety letí, rozšiřují se, ale i kmitají ve svých slunečních soustavách. Tím pádem se pohybuje veškerá DNA. Každý bod hmoty se pohybuje i v té šroubovici tak, jak má, aniž byste to vnímali, protože na to nemáte smysly, jak byste měli mít. Čeká vás ještě krásná dlouhá cesta, máte nad sebou střední školu, tak se těšte. Máte tam hodně úkolů a už budete tvořit jako Bohové. Doteď to sice také tak bylo, nápady také přicházely, byly nahrané v DNA, nenapadaly vás náhodně, ale vy jste o tom nevěděli, přivlastňovali jste si to. Dnes jakýkoliv nápad vám do té hlavy přijde, bude čistý, užitečný. Nebude z takových těch egoistických motivů a podtextů. Tak vám Božství do hlavy přes tu vaši buňku dá impuls, abyste něco takového zahájili.

Já jsem zažila minulý týden neskutečnou věc. Pamatujete si, jak jsem vyprávěla v Olomouci o ženě z Děčína, jak měla tu nemocnou holčičku, co byla na psychiatrii? My jsme ve čtvrtek měli představení s Gabrielou Filippi v Ústí, přijel nečekaně i Patrik, bylo to nádherné. Byla tam i Miládka Karez, hrála na kytaru, Janička zařizovala představení, bylo to krásné. Já sedím v první řadě, byla ještě přestávka, skoro všichni byli venku, a najednou si vedle mě stoupla taková vysoká, štíhlá, asi patnáctiletá holčička a říká mi: „Ivanko, já vám chci poděkovat. Já jsem ta holčička z té psychiatrie a já jsem ze všeho venku. Mně už nic není.“ Já říkám: „Kde máš maminku?“ - „Máma už běží.“ Tu jsem poznala, my jsme totiž spolu mluvily přes Skype, když byla holčička v psychiatrické léčebně, a já jsem jí tenkrát vysvětlovala, že ona, ta máma, na to má. A mezitím se ale objevila ještě jiná maminka, byla na všech třech ústeckých přednáškách. A ta holčička ještě doteď má problém, tam je ale tvrdohlavost, něco si prosazovala. A maminka pochopí, maminka je úžasná.

Když jsem byla v dubnu s Gabrielou Filippi v Plzni, dostala jsem od jedné překrásné ženy knížku napsanou právě pro tyto čisté děti, které si myslí, že jsou samy, že jsou jiné. Ta oddělenost je obrovsky zatěžující. Já jsem věděla, že ta knížka bude právě pro holčičku té druhé maminky. A já jim říkám: „Já jsem tak šťastná, že už jste v pohodě. Představte si, já jsem nedávno dostala knížku a dala jsem ji holčičce, která prožívá to samé, co vy.“ A najednou mi zařukal někdo na rameno, já se otočím a tam stála ta druhá maminka. Říkám: „Zrovna o vás vyprávím.“ A představte si, ony dvě se daly dohromady, vyměnily si kontakty, to bylo neskutečné. Už se dávají dohromady rodiče takových dětí. Všechno začalo začátkem roku 2013, kdy jsme přeletěli. V té době se začaly objevovat hodně ty hlasy. Hmota táhne zpátky do Vědomí hmoty, snaží se chytit strachem, obavou: „Co se mi děje, jak to, že něco slyším?“ Teď už je ale hodně rodičů, kteří o tom vědí z různých stran. To je jedno, jestli z přednášek, které přicházejí ode mne, anebo z nějaké jiné strany. Ono se to skutečně prolíná ve všech pohledech, vidíte to kolem sebe všude. Mění se medicína, mění se všechno, na co se podíváte.

Je nádherné, že nejenom tady v Čechách jsou v jednotlivých oblastech různá centra rodičů, kteří spolupracují s novými psychoanalytiky, ale mají spojení po celé Evropě, takže už to začíná pracovat a těm dětem je pomoheno. Víte, je to strašně důležité, protože ty děti jsou jiné. Ony potřebovaly být trochu odstrčené. To se týká i autistických dětí. Autistické děti jsou nesmírně hodné, ale aby nenasákly egoismem ještě tady z toho 3D světa, tak jsou vlastně do určité fáze izolované. A také jsou tam prozkoušeni rodiče a prarodiče proto, aby si nedělali starosti. Stejně to dítě milujete, víte, že je vaše, tak se snažíte, věnujete se mu. To všechno po čase pomine a z těch dětí jsou pak normální lidé, v tom smyslu, jak jsme si představovali. Mají jiné myšlení, už je víc zapojená pravá hemisféra. Samozřejmě po čase se normalizují obě poloviny hemisfér, nemusíte si dělat starosti. Pokud je to autismus, je to v pořádku, to proběhne do ztracena.

Jiné stavy jsou schizofrenní. Protože i v tom DNA je jasné, už je to rozdělené při narození člověka, kdo, kde, kam patří. A pokud se tam někdo nemá dostat, nedokáže to. Vy se ale o to máte pokusit. Takže zkusím to, poradím... Smíte třikrát, víckrát ne. Pak to musíte nitrem přijmout. Já vím, že to máte těžké, kolikrát máte třeba synovce nebo někoho z rodiny, známého, máte je rádi a najednou se dostávají do stavů, které jsou velmi psychicky obtížné, ale nemůžete jim přikázat, aby poslouchali přednášky a aby se věnovali něčemu... To tam zkrátka je, to má svůj čas. Ale zkusit to musíte. Kdyby to byl fanatismus, tak se na to vybodnu. Co má být, to bude. Pozor, musíš prokázat zlatou střední cestu. Každý sám za sebe, ale pravda je taková, že Bůh je jeden. V bílomágovské vyučovací fázi je pýcha, ti lidé jsou pyšní na to, co umí a jak zachraňují svět. A tam je zkouška, abyste ztratili pýchu, tak si musíte uvědomit, že jestliže tomu člověku má být pomoheno, tak mu pomůže stejný Bůh v jiné schránce, když vy nemůžete. A to je důležité pochopit. Protože myslet si, že já jediný můžu zachránit svět a já jediný ho zmáknou, to je obrovský odpor. A ti lidé potom obrovsky trpí.

Týká se to práce. Já soukromě učím a kolikrát se mi stane, že mi lidé začnou vyprávět takové příběhy, třeba: „Tuhle jsem šel a teď jsem viděl, že ti lidi nic nedělají na té silnici, jsou opření o lopaty, tak jsem tam vlítnul a začal jsem jim nadávat...“ A já jsem nevěděla, co říct, abych ho nezmatla. Zklidňovat? To je strašně těžké. Mám do toho zasahovat? Mám něco říct nebo to nechat být? Vždycky se nějak snažím a říkám si, že co má přijít, to má přijít, něco mě nějak napadne.“

Za prvé nesmíte mít odpor k tomu, co ten kluk dělá. To je základ. Protože pak to přijde, jakmile tam je odpor, už blokujete toho svého Boha, který za vás mluví. Teď mi už hodně lidí říká: „Já mluvila jak kniha, já valila oči...“ Já jsem zažila neskutečnou věc. Byli jsme na Ondřejově a kontaktovala mě rodina, jsou neskuteční, maminka, dcera, syn a jeho holčička. Před rokem synovi zjistili, že má obrovsky nemocné srdce. Ono se mu pořád zvětšovalo a nedalo se to zastavit. S tím, že jednou by stejně zemřel, proto se to musí odoperovat. A ten chlapec se bál. Oni za mnou byli dokonce v Ústí v Sankalpě a pak byli v Kroměříži. V té Sankalpě se už nebál. Ale když byl vedle mě blízko, tak se strašně rozklepal mojí blízkostí, což se někdy děje. On říkal: „Ale já už jsem se rozhodl. Já vím, že musím. To srdce by mi stejně prasklo, tak jsem se přestal bát té operace a půjdu.“ Měli to domluvené v IKEMu a přijeli za mnou do Kroměříže, že na to zkrátka

jde za 14 dní nebo za měsíc. Načež mi říká: „Budete na mě myslet?“ Já říkám: „Samozřejmě, ale uvědomuješ si, že ty nevíš, jaká je tvoje cesta, kde ten tvůj bod B končí, přijímáš to?“ On říká: „Ano, ať to dopadne, jak to dopadne, tak já to přijímám.“ A i ta jeho holčička tam s ním byla.

Když jsme byli v Ondřejově, volala jeho maminka, že se dějí šílené věci. V nemocnici zvolili nějakou menší operaci, aby nemuseli rozřezat celý hrudník. Nastaly obrovské komplikace, začaly selhávat ledviny a všechno. Ta maminka říká: „Ivanko, ale já necítím nic a ta moje dcera taky ne.“ Já říkám: „Klid, to je normální. Já vím, že to je pro vás těžké.“ Tam bylo i takové zděšení, že najednou nic necítí. Protože už 4 roky poslouchají přednášky, už vědí, že to, co se děje, se děje. I ten kluk věděl, že tam musí, že žádná jiná cesta není. A také šlo o to, že tam šel bez strachu, což je umenšením odporu. V nemocnici ho dali na přístroje, ale za dvacet čtyři hodin zemřel. Poté mi volali do Ondřejova, my jsme spolu byli asi hodinu na telefonu, ale to byl klidný hovor: „Ivanko, já jsem zažila neskutečné věci i s tím profesorem.“ On byl dvacet osm hodin na sále. A teď se bál přijít to té rodině říct. Přišel a ona mu říkala: „Pane doktore, já vím, že to je pro vás strašně těžké. Já s vámi obrovsky soucítím.“ On říká: „Věřte mi, kdybych tady mohl být sedm týdnů, tak tady klidně sedm týdnů budu. Já bych nespál, nejedl, možná bych si krátce odpočinul, vyměnil bych se s někým, ale já jsem fakt nemohl dělat vůbec nic.“ Dokonce zjistili, že syn měl nějakou speciální vadu, která se dostala do knih o pacientech. A ona mu říká: „Víte, můj syn byl hrozně hodný a bezproblémový člověk. Ale i on se rozhodl a věděl, že na tu operaci musí, ta nemoc přišla... A vám věřil a my víme, že jste pro to udělali všechno. My vám strašně děkujeme.“

A přišly další otázky: „No jo, Ivanko, ale my teď uklidňujeme všechny kamarády, všechny ostatní lidi a připadáme si jak mimozemšťani.“ Já říkám: „Klid, vy můžete lidsky říct to, že svoji bolest nemusíte ukazovat na veřejnosti. Věci jenom jsou takové, jaké jsou.“ Ona říká: „Já vám moc děkuji, protože to je neskutečné. Ten doktor začal plakat, začal nás objímat a říkal mi: „Já jsem si myslel, že mi vynadáte, já jsem si myslel, že na mě budete křičet. Vy si nedokážete představit, jak obrovsky si vážím vašeho přístupu, protože já jsem skutečně udělal, co jsem musel a co jsem měl.“ A teď se to posunovalo. Protože oni to museli říct tatínkovi. A té holčičce, co s ním chodila. My jsme byli spolu na tom telefonu, všichni v klidu, v pohodě. Za týden bylo rozloučení. On taky léta poslouchal, tak už dával informace svým kamarádům. Přesto pět kamarádů bylo v obrovské křeči. A ona říkala: „Ivanko, já jsem tam včera přišla a oni všichni ubrečení, ti kluci vyváděli. A já jsem začala mluvit, ale to jsem nebyla já. Ta pusa mluvila a oni se zklidňovali a zklidňovali. Já mluvila snad hodinu asi jako vy, ale nepamatuji si co.“ Potom mluví to Božství, když jste klidní. A nakonec ti kluci řekli: „No jo, vždyť on nám to ten Ríša říkal...“ A pak zažili několik hodin jenom takového vzpomínání na toho Ríšu v takovém tom dobrém duchu. Všichni se rozešli bez nějakých křečí a věděli, že věci jsou tak, jak jsou. „A kdybych bývala toto zažila před rokem, před dvěma, před třemi, to bychom nedali. To by bylo tak strašné utrpení. A teď vidím, že to jde. Opravdu, to je neskutečný zázrak.“

Vy totiž nevíte, co máte v osudu nastaveno. To neví nikdo. Já jsem sice teď trochu odbočila, ale ono to má malinko smysl. Tady vidíte, že když zachováte stav bez odporu, pak můžete i ostatním vysvětlovat, o co kráčí. Když budete bez odporu, budete vědět, jestli máte zasáhnout nebo ne. A když ano, tak jakým způsobem. K někomu člověk může mluvit i víc, protože to Nadjá je připravené, ale to ví jenom samotné Nadjá. A to je jenom jedno, proto se to potom propojuje. Anebo stačí tak běžně, lidsky říct: „Myslíš, že to pomůže, když jim budeš nadávat? Stačí jim s úsměvem něco říct.“

My jsme zažili včera krásnou věc. Dostali jsme informaci, že v 6 hodin bude před tím rekviem povídání o tom, jak rekviem vzniklo. Nás to zajímalo, tak jsme vzali lístky a jdeme tam. A teď jsme přišli do průchodu na ten zámek a tam dva fešáci v obleku: „Ale my vás tam nepustíme.“ Že to je nějaký omyl a že se to nekoná a kdesi cosi. No tak ne. A najednou ten jeden říká: „Počkejte, počkejte, já se jdu zeptat.“ Ale nám to fakt nevadilo. Byli jsme z toho překvapení, ale měli jsme tam bodyguarda. Sice jsme se znali pět minut a řekli jsme si: „Tak jo, s bodyguardem půjdeme na kafčo, o nic nejde, u nás to je jedno...“ Načež ten kluk přiběhl a říká: „Fakt to nejde. A nezlobíte se?“ A to je ono. Kdybychom mu říkali: „No, to je nějaké divné, to mělo být!“, už toho druhého naštvete. A už útočí. Už nepřemýšlí o tom, že by mu to mělo vadit, že by se měl cítit divně, že ten druhý se cítí blbě. Ne. Tam už to je, jako když střílí kalašnikov, tam už potom střílí Ego. Ne. Lidé pro vás udělají cokoli, když uvidí slušnost. Ale pozor, neočekávat odpověď na svou vlastní slušnost. To už je taky egoismus, když si řeknete: „Když já budu hodný, všichni se poserou a budou hodní.“ Ne. Vevnitř musí být klid. To je to podstatné, co se tam odehrává. Pak všechno strašně hezky klope. A to můžete napasovat na cokoli. Na cokoli. A ucítíte bez toho odporu, co říct máte a co ne.

Já jsem taky měla stavy, kdy jsem měla mluvit ve společnosti, ale někdy se nadechnu a pak se zase vydechnu, najednou přijde takový pocit, že to je marné. A to je ono. Mlčím. Ne, to nic není. Nebýt urputný, to pak je pozice zachraňování světa. Ale on už je dávno zachráněný. Přesto se máte pokusit, když to má smysl. Ale hustit do něкого pod tlakem něco nemá smysl, ten člověk by to nepobral. Odporů je tady strašně moc, a hlavně je nejvíc strachu. Protože ta hmota skutečně teď mluví v hladině tělní a ti lidé se fakt bojí.

Občas se mi v noci zdají takové sny, jako že jsem v rakvi zakopaná pod zemí a žiju, já sama sobě říkám: „To nejsi ty, tak prostě umřeš.“ Jsem schizofrenní?

Ne, to je normální. Ale pozor, každé Nadjá ve spolupráci s Egem ví, čeho se bojíte nebo kde máte rezervu, a přesně o tom ty sny jsou. Já si pamatuji, jak Kalík říkával, že se vždycky bál matematiky. A v 80 letech měl sny, jak se potí v páté třídě před tabulí. Říkal: „Já se poseru, Ivčo. Mně se zdá dneska, jak stojím v páté třídě před matikou a Krejcar mě tam dusí.“ Já jsem taky mívala kdysi dávno jeden sen, který mě takto provázel, to bylo neskutečné. A to bylo z období, kdy jsem zažívala v prvním manželství, že se bojíte té reakce, co muž udělá. Ať uděláte, co uděláte, tak nevíte, co se bude dít. Já jsem to neřešila, ale bylo to tam. Říkáte si: „Když je klid, děti jsou v klidu, všichni jsou okolo v klidu. Když není klid, nikdo není v klidu.“ Proto vám o to jde, a to už je vůle člověka. A já jsem potom mívala třikrát čtyřikrát do roka stejný sen, základ byl

stejný, ale jiná omáčka. Vždycky to bylo, že je Štědrý den, pět hodin odpoledne (v pět se za totality zavíralo) a já zjistím, že nemám kapra, brambory, dárky... a teď jsem v prdeli. A bojím se, že přijde muž domů, děti budou bez dáreků brečet, přijdou na návštěvu rodiče a já nemám pro nikoho nic. Jako že jsem udělala něco strašně špatně. Já jsem se vždycky vzbudila a úplně plavala postel. Pak jsem se rozvedla, a ještě to trvalo asi dva roky, ale to už bylo třeba jenom jednou za rok, až to odumřelo. Já už jsem se pak ničeho nebála. To byl poslední strach, kdy jsem byla nad něčím napjatá, pak to samo umřelo.

Nedávno mi psala jedna žena docela důležitou SMS. A to byste měli vědět, protože to je jediná záchrana. Pamatujte si, záchrana je stav bez odporu k čemukoliv. Tato žena má dceru, kterou její bývalý muž, otec té dcery, zneužíval. Dcera byla schopná otci asi odpustit (ona tvrdí, že ano), ale s tím, že ho nechce vidět, že se s ním nebude stýkat. Alespoň po nějakou dobu. To je ještě pořád otevřené. Vidíte, jak je to mazané, ta pozice hmoty. Přece jenom tam je situace, se kterou ona v minulosti nesouhlasila. Nejenom, že on tohle dělal, ale byl na ni asi velice příkrý a hodně ji fyzicky trestal. Tam něco muselo být z minulosti. Většinou se to týká i černé magie, nějakého manipulování, protože to manipulování je. Jenže ona, byť se s ním nestýká, má každou noc živý sen, že ji otec jde znásilnit. A už je na prášcích, už to vypadá, že ji zavrou v psychiatrické léčebně. Já jsem jí vysvětlila, že je jediná cesta. Až přijde sen, že otec k ní jde a chce ji znásilnit, aby na to kývla. Tak jo, to je tělo, tak se to odehraje. Pozor, nitrem musí kývnout, pak už se to nikdy nevrátí. Ona vlastně anuluje tím pádem nepřijetí i v těch minulých odporech, protože to dokáže v poslední fázi. I ten sen je útok a odpor. Nový strach je nově vytvořená karma neboli nově vytvořená pozice Vědomí hmoty. A to byste měli mít na všech čakrách, to se netýká jenom jedné čakry, ale většinou řešíte ještě paralelně i něco dalšího. Proto všechno musíte přijmout, ať je to v situační fázi nebo v hmotné.

Já v tom pěkně lítám, v situaci, ve které jsem. Jde o to, že v deseti letech mi onemocněl syn. Teď je mu osmnáct, a v podstatě těch osm let, i když nám lékaři říkali, že neexistuje žádný lék, tak jsme stále hledali nějakou pomoc a já jsem to nedokázala přijmout. Teď se to snažím přijmout a odevzdat to, ale zase se mi vrací to, že když už to teď přijímám a nechávám to být tak, jak to plyne, že jsem nedostatečná matka...

To je normální. To vám nalhává Vědomí hmoty, to je nesmysl. Správný postup je ten, že vy máte nabraný osud s tímto konáním, protože někde v minulosti jste podobný osud měla a nepřijala jste ho. Tak se to opakuje, vidíte to? Vy to pak máte donekonečna. Jestliže v jednom životě nepřijmu úmrtí svého dítěte, bude se to dít znovu v dalším... Vzpomeňte si na základní přednášky, já jsem tam vysvětlovala, jak jsem odpovídala Bohu, když mi řekl, že mi mojí dvouletou dceru někdo zabije. A tam mi odpověděl: „Správně, proto se to nestane.“

Všechny věci, které jste si nabrali jako Božství ve vašich osudech, jsou nastavené v DNA ději. To znamená, že ve vašem DNA je, že máte syna, který takto onemocní, i s tím, jak to dopadne. A on si zvolil tu hru, roli toho dítěte, která tam figuruje a má svůj osud.

Taky tam figurují body A, B a všechny průběžné body, které spolu prožijete, protože vám vyhovovaly k umenšení odporu. Už je to hotové, všechno je nastavené. Vy si to nepamatujete jako Božství, a proto musíte jednat v tomto stavu jako tělo se jménem. Budete se třeba jmenovat Jana. Jana má syna, ten onemocní. Já toho syna miluji, proto automaticky tím tělem hledám všechny možné způsoby, jak mu pomoci, ale nitrem nebudu bédovat, protože to mi nic není platné. Protože vy tomu dítěti dáváte obrovskou podporu tím, že jste klidná a milující matka. To znamená postarat se o něj, dát mu ten klid. Když je rodič vyděšený, i když to skrývá, dítě to cítí. To znamená, že i tím se mu ubírá síla a energie. To se musíte všechno naučit, a právě proto ten osud byl tak nastaven. Tehdy ale já tím tělem všechno udělat musím. Jestliže ale necítím žádné niterné poryvy, přijde potom pozice vědomí Satana neboli hmota a bude vám nalhávat, že nejste milující matkou. To není pravda. Naopak. Jste tak dobrá, že když zastavíte odpory těla, naučila jste se, co jste měla. Jemu jde o to, aby vás získal ve Vědomí hmoty.

Tady vidíte úplně jiné důvody. Vaše výčitka, že nejste takovou, jaká byste měla být. Ne, vy to tím neovlivníte, když budete bédovat nebo vyvádět. Naopak to zhoršíte, protože si nastavíte další pozice učení nejenom v tomto životě. To už je jasné, jestli to budete umět nebo nebudete, anebo jestli to bude pokračovat v dalším navlečení vašeho oblečku, který bude umenšovat odpory. Pokud člověk pochopí princip a už to pochopení je v tom životě, tak se všechno vyčistí.

Opravdu ta rodina, jak jsem o ní vyprávěla, to bylo neskutečné. Ona říkala: „Ivanko, my nepláče ani v noci, my s tím klukem jsme, my ho pořád máme.“ Ano, je jedna hmota-Matka planeta. To jsou těla a všechno, co vidíte jako hmotné, a pod ní je jakékoliv Vědomí Ducha. Jestliže odpadne jedna složka hmotná, zůstává ve vás vše, co jste společnou cestou získali a naučili jste se s Duchem druhým, který byl nalit v druhé hmotě. Zůstává tady i hmota, vzpomeňte na zákon zachování hmoty. Ta se tady rozpadne, ale zůstává v pozici a jsou z ní jiné složky, to nikdy neodchází.

Já jsem nedávno někde vyprávěla, jak jsem okopávala s mou maminkou na zahradě. Maminka si tak kopala, vždycky se zamyslela, usmála se a já jsem měla taky ruce strčené v hlíně. Bylo mi hrozně dobře. Měla jsem tam maminku, moji biologickou, a měla jsem tam Matku nás obou. Já jsem sahala do Matky, z té Matky je moje tělo i tělo mé maminky. Ale když se ta moje maminka jednou rozplyne a odejde, já v sobě budu mít všechno, co mě naučila, ať způsobem „ano“ nebo způsobem „ne“. Všechno zůstává. Je to domluvené v programu té hmotné složky, takže tady zůstává i ta hmota a zůstává tu i ten Duch. Ale je strašně krásné, když poděkujete za to, co jste se naučili. Tak zhodnotíte i to, pro co se ten člověk tady zavázal, ať odejde nebo zůstane. To je strašně důležité vědět. Většinou to tak bývá, že když ti lidé to pochopí, projdou si tou praxí, ví, že nemohou nikoho ztratit. Zrovna ta žena, ta matka je neskutečná, i ta její dcera. Tito lidé už jsou schopní jenom svojí přítomností pomáhat všem lidem, které kdy potkají jakýmkoliv způsobem. I kdyby jenom mlčeli. A to se potom násobí, výtěžek z toho učení se násobí ve vašem životě. Je to vlastně vždycky jenom obohacení. Tady není registrovaná žádná ztráta. Pozor, v Duchu. V hmotě jo, ale už víte, že hmotou nejste.

Dneska je mu osmnáct?

Bude mu v říjnu devatenáct.

To už je velký kluk. A v jaké je to fázi, v jaké pozici?

Oni to v podstatě ani lékaři nevědí... Jednoduše řečeno, jde o špatnou akumulaci železa v mozku a postihuje to syna na všech úrovních, jak mentálně, tak fyzicky.

A to začalo v deseti letech? Víte, tyto nemoci, které jsou tak těžké, že člověka skutečně omezí, ať v psychice, nebo i v tělní schránce, to jsou osudy, kdy si Nadjá zvolí takovýto osud, aby si něco v rychlosti odžilo, protože to je vlastně, dá se říct, vězení. A tady je obrovskou „zásluhou“, což vy tak neberete a já jsem ráda, já to vidím, že se dokážete zkoncentrovat a takto se chovat, protože jeho Vědomí, které je jako by uvězněné v této fázi, si je toho vědomé, že vy si vzájemně dáváte takové dary. A to je skutečně vzájemně slíbené. Vy se obrovsky posilujete, to už dneska vidíte. A jemu taky ulevíte. To si nedokážete představit, jak se dokáže ulevit jedinci, který je tam, protože i po případném odchodu, který by třeba nastal, nejsou žádné návaznosti odporu, že se nepokračuje. Tady si vyhoví ty buňky k tomu, co se ten člověk potřebuje naučit. Jsou jedinci odkázaní na pomoc druhého člověka a někdy existují i stavy, kdy se dítě narodí do rodin, které jsou na ně ošklivé, což je pak strašně dramatické. To je obrovský dar, když se narodí do rodiny, která toho človíčka miluje a váží si ho.

On víc dává nám.

Ano, to je pravda, ale to si málokdo uvědomuje. To už jsou špičky toho Vědomí, to jste dobrá.

On je šťastný. On je moc statečný, moc silný kluk...

Ano, oni to Vědomí mají normální, jenom se neumí projevovat, neumí dát najevo něco tak, jak by chtěli, protože nemají v sobě k tomu prvky. To je pak obdarovávání vzájemné. Vidíte to, pak dokážete vidět v jakékoliv pozici štěstí. To je strašně důležité. Žijte to, co je vám nastaveno, to stačí.

Kdo má další otázku? Stando, nechtěl ty ses na něco zeptat? A už jsme tolik kilometrů spolu šli, a já to náhodou vím, že se chceš něco zeptat. Třeba to budu vědět, tak se zeptej. Ne? Dobře. Tak někdo jiný.

Já bych vás chtěla jenom pozdravit, protože jsem na vaší první přednášce. Děkuji, že jsem vás mohla poznat i naživo. Chtěla jsem se zeptat z pozice nadhledu na naši Zemi. Je mi docela úzko v poslední době. Zbavila jsem se strachu ohledně sebe, svých blízkých a života, který žiji, ale víc vnímám Zem a tep jejího života: běženci, Ukrajina...

Ano, teď se blíží všude velké drama. Nevím, jestli znáte audia nebo jestli znáte jenom videa...Víte, my jsme přeletěli hmotou do 5D stavu, to znamená, že se zvedla vibrace. A

jde o to, že jedna sedmina lidí je schopná dojít i Duchem do 5D, tj. přijmout do jisté míry informace o tom, že nejsou (a jakým způsobem nejsou) Vědomím hmoty, ale jsou Vědomím Boha. Ostatní ne, to znamená, že je to míjí, ale oni to nemají proto, že by byli horší. Jsou jací jsou, protože ještě v té hmotě nepobyli tak dlouho. To znamená, že planeta je už neudrží. Pod původní planetou, na které dneska pořád letíme, ta planeta ve 3D těmi vibracemi měla přístup pouze ve hmotě k šesti čakrám. Když jste dolezli do pozice šesté čakry, tj. k otevření třetího oka, což se děje praxí, kdy už nemáte odpory nebo máte minimální odpory, ať situační nebo hmotné, tak se potom samozřejmě otevře třetí oko a nastává vaše žité Božství. Ale to nemá každý stejně, protože život po životě se zvedá hadí síla v základním kanálu, a těch životů je zhruba asi pět set. To má každý trošku jinak podle toho, co si tam zvolí. A když ještě lidé nemají vše nažité, musí se udržet v pozicích, budu mluvit vždycky o těch posledních dvou, což jsou černí a bílí mágové. A tito lidé se na planetě neudrží, protože těmi vibracemi a průletem do páté dimenze, to znamená do prstence, který je dál (ono to vypadá jako terč, to jsou takové kruhy a my jsme proletěli do dalšího barevného kruhu), v té pozici naše planeta má nad sebou jemnohmotnější složky, což znamená, že se otevřelo dalších sedm čaker. A tito lidé nedolezli ani do té šestky, tak je jasné, že teď hodně lidí bude umírat. V DNA mají nastaven svůj bod B a je jedno, jak jsou staří.

A vidíte, že na planetě vzniká hodně ohnisek, kde začínají válečné stavy, každý den umírá spoustu lidí. Je tady i ta běženecká pozice, vidíte, že se najednou utopí třeba dvě stě lidí nebo jsou odmítáni. Tady se zase může prokázat vaše lidství. Vy víte, že já souhlasím s každým konáním každého člověka, protože to je jeho pozice. Ale zahlédla jsem na stránkách lidí, kteří se zabývají tzv. Světlem (to je bílomágovská pozice), petici o tom, aby se zmenšily stavy běženců. Pozor, představte si, že budete žít někde v takovém dramatickém území, budete mít děti, bude hlad, bude se střílet. Já bych taky sbalila kufry a odcházela bych jinam. To je přirozené, je to pud sebezáchovy. Uvědomte si, že do otevření třetího oka je lidské tělo zvířecí a má silný pud sebezáchovy. Neumí přijmout věci. A je to tak správně. On se potřebuje pohybovat, protože to v osudu má. Pak zase je míra obyvatelstva v zemích, které ho tam čekají, podle nastavených odporů. To znamená, že někteří by byli schopní pomáhat a druzí už koukají na svůj kus chleba, že jim nedají. Vy máte být soucitní.

V bibli je napsáno úplně všechno. To je nejčistší stav. Ale už dneska dobře víte, že planeta má nastavené toto čištění. A ti lidé tam skutečně neprojdou, a proto teď bude veliké drama. Bude tady jedna sedmina a dalších šest sedmin bude prokazovat své odpory či neodpory. A záleží to na každém jedinci. Pamatujte si, že kdybyste i tisíckrát chtěla pomoci nějakému takovému běženci a byla byste tak čistá, pokud bylo by jasné, že by vám něco chtěl udělat, on se k vám nedostane. Ale to ti černí ani bílí mágové neví, protože ty svoje odpory tam mají. Vy se k těmto věcem ani nebudete dostávat, když budete schopni kývnout, že byste pomohli. Je to paradoxní, ale je to tak. To musí být prokázáno a žito ve vašem běžném životě. Každý z nás se jednou může dostat na dno a bude potřebovat pomoc. A odsuzovat tyto věci bude vaší špatnou známkou, když to uděláte. Ale bohužel taky moc dobře víte, že můžete pomoci jenom tam, kam vaše tělo dosáhne. Proto žádné slzy. Vy skutečně žijete v místě, kde si to vaše tělo zasloužilo, a

věřte mi, že ten střed Evropy je obrovsky čistý. Ačkoliv se to nezdá a jsou tu také dramatické oblasti, ale žijete na správném místě.

Každý z nás si vybírá pozici hmotné buňky na planetě podle toho, aby umenšoval odpory. Tak vidíte, že stav a pravda je, že běželec, který žije tam, musí zažít tento osud, protože možná v minulosti se zúčastnil nějakého vyhošťování někoho někam pryč a nesoucítění v podobné situaci. I to je pravdivé. Pokud vám bude dovoleno někomu pomoci, skutečně se k tomu dostanete a nemine vás to. Pokud ne, tak se to k vám ani nedostane, ale je to z opačných důvodů. Vůli člověka to nesmíte nikdy udělat. Každý to má nastavené. Máte žít to, co v tom osudu máte napsané, a to k čemu se máte skutečně dostat. To stačí.

Já bych se chtěla zeptat, vy říkáte, že všechno máme přijmout. Já vím, že to mám přijmout. Uvnitř to vím. Můžu si nějak pomoci, když mi to nejde? Já jsem v pohodě, přijmu to, nemyslím na to, a pak se něco stane a já jsem zase nějaká...

Pozor, teď jsme u toho. Vy jste řekla „a pak jsem zase nějaká...“ Jestliže projdu nějakou situací nebo nějakým dějem s nějakým člověkem, a teď moje tělo reaguje třeba v kritice nebo zlosti nebo vám něco vadí, tak první krok k tomu, abyste se oprostila od Vědomí hmoty je, že si to nebudete vyčítat, že jste to zase „nezvládla“. Protože to nejste vy. Vaše tělo má odpory nastavené a věřte mi, že kdyby to mělo být v roce dva tisíce třicet, kdy odpory skončí, tak skončí v roce dva tisíce třicet, a do té doby je jasné, že vy nebudete schopná to úplně zastavit, ale ještě se tam občas bude něco objevovat. V osudu je nastaveno spoustu věcí. Ale tím, že si budete vyčítat, že jste to nezvládli, posilujete pozici hmoty. Tam je daný odpor, to znamená, že znovu v té stejné míře odporu budete reagovat jako tělo.

Já jsem vždycky věděla, že ať jsem udělala, co jsem udělala, i když to nebylo někdy to nejlepší, tak si to nebudu vyčítat. Jenom to příště zkusím zpozitivnit tím, že využiji zase víc zkušeností, které jsem získala. To stačí. Někdy přijde nečekaně taková situace, taková akce, že nemáte čas ani přemýšlet o tom, jestli jste hmotou nebo ne. Zkrátka najednou něco uděláte, a teprve potom vám dojde, že se třeba za to stydíte nebo že byste se měli stydět. Jenže pozor, k čemu stydění, když už to proběhlo. Náprava je, že se omluvím: „To jsem zvorala, promiň.“ A řeknu si, že si dám příště větší pozor a půjde to zase lépe. A bude to lepší, protože když nemáte odpor té výčitky nebo té lítosti, že jste to neudělali, umenšuje se to. Tady jde o to být hmotou nebo být Božstvím. Ale důležité je už to, když vidíte, že kolikrát už něco nechcete udělat. To není vaší vůlí a tělo to dělá samo. Tady už si můžete prohlídnout, že to nejste vy. Mělo by vám to být jedno, že se to stalo. Až vám to bude jedno, pak to strašně rychle odezní. Pak bude ještě zkoušet Vědomí hmoty vám tam vsunovat, jestli nejste bezcitní. To je ono. „Já jsem úplně blbec, mně je to úplně jedno!“ To taky zkouší, bacha.

Naše Péťa říkala třeba: „Mami, předtím byly velké průsery, ale také velké radosti. Ty průsery mi nechybí, ale ty radosti.“ To taky dělá Ego. Najednou vám ukáže prstem, že něco bylo super, ale teď už ani neumíte prožít velkou radost, protože stav Boha je rovná hladina. Já jsem vysvětlovala, že to je jako taková kláda, houpačka. Napřed máte veliké

radosti, veliké průsery, a pak, jak se to umenšuje, je na té kládě ten rozsah menší. Až se dostanete do stavu nula. Pak vám je jedno, jestli je něco jakoby dobré nebo jakoby blbé. Je tam furt nula. Pozor, kdybyste se vyděsili, tak to je Ego. /Smích/ Nula, to je stav Boha, protože Bůh nemá žádné odpory. Bůh je Duch a ví, že je to Vědomí. Jen hmota má odpory. A tehdy už nejste hmotou, ono to fakt zajde samo na úbytě. To je v plánu, to totiž nejde umenšit vůlí člověka. Když zapojujete vůlí člověka, posilujete Ego, aniž byste to věděli.

„No tak jo, tak jsem to udělala... Kdo je tady dokonalý?“ To je taky dobré. Tím si řeknete, že oni nejsou blbí, ale jsou stejní jako já. To je super. Já jsem vždycky do toho dávala i srandu, když jsem tak žila. Pak si dokážete udělat legraci úplně ze všeho, tím se to všechno zmírní, sranda ulomí hroty takovým těm velikým ostnům. To nic není. Je potom jedno, jestli máte zlosti nebo lítosti, vždycky to Nadjá ví, kde máte slabiny, tak toho využívá. Když my dvě půjdeme stejnou ulicí a budou se tam dít různé situace, mě se to netkne, ale třeba vás se něco dotkne. Takže to fakt není v těch situacích ani v tom dění druhých lidí, ale je to v tom konkrétním jedinci. To odpadne, hodte to za hlavu.

Já se zeptám v této souvislosti na mě. Když mě čeká nějaká důležitá situace, třeba pohovor, a já dopředu tak zhruba tuším, jak to může dopadnout, tak i když si říkám, že to je dané, že to už je rozhodnuté, stejně jsem v takovém stresu.

Pozor, tady vám odpovím dvakrát. Za prvé tady odmítáte ještě pro vás ten negativní dopad. Tady byste si ještě přála, aby to bylo nějakým způsobem. Vy si musíte předtím, než tam půjdete, uvědomit, že ať to dopadne jakkoliv, je vám to jedno.

Já jsem si říkala, a dokonce jsem si to i uvědomovala, ale já jsem se obávala té situace, než k tomu dojde. Já jsem věděla, k čemu dojde, ale ještě tam byla hodina mezi tím, já jsem měla v té hodině ještě něco dělat a já jsem věděla, že to nedám. Já jsem se obávala celé té hodiny...

Jestliže už jste přijala ten krok předtím, že je vám to úplně jedno, jak to dopadne, to je první krok. Druhý krok je, že vaše tělo nejste vy a snaží se vás stáhnout do pozice hmoty. Nedávno mi Jana vyprávěla, že zažila něco a její tělo se klepalo. To je ono. Tělo to zkusí, jestli vás vyděsí: „Podívej, jak se třesu, asi mě klepne.“ To tělo to dělá, ono je strašně mazané. To je vlastně tvor vedle vás. To je organismus, který tady žije a hraje na vás, že jste vy. Ona je to docela prdel, když to člověk zjistí. Ale do té doby, když to s vámi mává a dělá, co chce, je to dramatické. A když to prožijete bez odporu k tomu, že se to děje, tak lehne. Pak už ví, že na vás nemá páku. Nebo hodí třeba obrovskou únavu a čeká, že budete fňukat: „Mně se nechce vstávat, ještě to nádobí tam je...“ Ne. Když mám čas, tak si lehnu nebo tomu tělu příkážu: „Ne, teď to udělám a tečka.“ Budu mít pokoj. A cítím, jak tak jihne. To je ono. To musíte přehlížet. Jakmile si řeknete: „Já jsem nervózní“, tak jste v prdeli, protože jste hmotou. Už jste tím tělem, které je nervózní, a o to mu jde. Ty věci postupně budou uvadat a odpadat, to nic není. A fakt se pak dějí obrovské věci.

Nedávno mi psal kluk, který viděl, jak jsem byla s Alžbětou Šorfovou. To byl takový neutrální hovor. Já o té paní Teal Scott nic nevím, ale ten chlapec napsal: „Vy děláte něco podobného jako ona, protože do sebe natahujete negativní emoci a přeměňujete ji na dobrou.“ Tak to je úplně něco jiného samozřejmě, vy to víte. Tak jsem mu napsala, že to není pravda, že já jsem přišla v pokoře, že to je kristovství. Vysvětlila jsem mu, co to vlastně je pozice hmoty a Ducha, a že nejsem bílý mág. Pokud to, co on napsal, dělá skutečně ta holčička, je to bílá magie. On si potom poslechl základní přednášky a napsal mi nádherný dopis, že zkusil přijmout to, co se mu dělo. A že se mu strašně ulevilo po týdnu, že zažil takový pocit jako v životě ne.

Načež za dva týdny psal znovu: „Ivanko, já se vám k něčemu musím přiznat. Víte, já jsem homosexuál a já jsem ještě navíc zřejmě asi i impotentní, protože mně je sice dvacet dva let, ale já jsem nikdy nezažil ani erekci ani vyvrcholení. A teď mi přišel do života nový partner. Máme se moc rádi, ale teprve se jakoby osaháváme, a tak jsem si řekl po tom zážitku, co jsem měl s vámi před čtrnácti dny, že mu to řeknu o sobě, aby to dopředu věděl. Že se mu přiznám. Mně došlo, že se mi uleví. Když už vstupuji do nového vztahu, abych vyložil karty na stůl.“ Ano, to je správné, protože jinak se strachujete, co se na vás provalí.

Jednou u mě byla paní, krásná ženská, s opravou zubní protézy. Měla celkovou zubní protézu, nepoznali byste to, fakt to bylo dobře udělané. Byla dvacet pět let vdaná a přiznala se, že její manžel neví, že nemá zuby. Já se jí ptala: „Jak to děláte?“- „Já se zamykám v koupelně.“ Víte, to se třeba může stát, že budete zvracet, bude vám špatně, pak spláchnete a zjistíte, že zuby jsou v kanále. A ono jí to prasklo a volala mi v jedenáct v noci. Já jsem jí to udělala, když mi to řekla. „A co jste řekla manželovi?“- „Že jsem něco nechala v práci.“ Tak si ten člověk na sebe ušije obrovský bič. To schovávání nemá smysl.

A ten chlapec to pochopil. Říkal: „Já vám něco musím říct. My jsme včera leželi v posteli, drželi jsme se za ruce, povídali jsme si a já jsem se mu přiznal. Načež jsme se upovídali, usnuli jsme a mně se zdál neuvěřitelný sen. To snad ani nebyl sen. Tam byla obrovská zeď z takových křišťálových cihel. Na jedné straně jste stála vy, na druhé ten můj přítel a vy jste společně rozebírali ty cihly. Já jsem se vzbudil, já jsem poprvé měl dvakrát za sebou erekci.“ Ale nejen to. Říkal, že nesnášel svoji starší sestru a tady po tom zážitku se rozpustil nějaký blok na jedničce a na dvojce. On se evidentně neměl rád za všechno, co se odehrávalo. A když je sestra za týden navštívila (on ještě žije u rodičů) a vešla mezi dveře, on poprvé cítil, že ji miluje. To bylo krásné.

Vezměte si, tělo udělá odpor a vy si myslíte, že vy odporujete. Tělo vás nutí, abyste neměli rádi druhé lidi. Tak to není. Abyste někomu něco záviděli, tak to není, abyste někoho kritizovali, to není vaše. Ale vždycky přijde ten správný čas po dlouhém utrpení dlouhých lidských životů, kdy na to každý z vás přijde. Ano, každý bude takzvaně spasen. Jde jen o to, projít stanovený čas přes tu hmotu, o nic jiného nejde. Když už to víte, odpadne i posuzování druhých lidí, kteří to ještě neví, protože oni za to nemohou. To je všechno, co se děje.

Stačilo to? Nejste tou nervozitou, vybodněte se na ni.

Já budu ráda, když se budete zase ptát, protože dotazy jsou daleko výživnější. Ty obecné věci už znáte. Já si myslím, že teorie už je pro vás úplně hračka. A kolikrát vám budou docházet samotné věci. Už jste tak nakloněni v té míře větší pokory, než běžně lidé bývají, že budou přicházet neskutečné věci. Budete ze začátku vyděšení, jak to, že to v té hlavě máte, to také bývá. Čím větší klid zachováte, tím víc to tam bude. To je právě to rozvzpomínání se. Tak to měli i velcí vědátory, kteří se rádi zabývali třeba matematikou, fyzikou. To byl jejich koníček, když něco dělali spokojeně, do té hlavy jim to přicházelo. A ne všichni se k tomu umí přiznat, že tyto dary mají.

Já jsem nedávno viděla nádhernou věc. Byla jsem u maminky, koukala v televizi na Jaroslava Šípa a on měl pozvaného Borise Filana. Dneska už je to pán před důchodem, ale hezký chlap, takový sympaťák, fousatý obr. A vyprávěl, že měl obrovsky rád svého nejlepšího kamaráda z Elánu Jožo Ráže, spolužáka z dětství, z devítiletky, tak jsem to pochopila. A když dolezli do věku, kdy se odcházelo na střední školu, Boris byl hrozně nešťastný, že by o něj přišel. A tím, jak ho měl rád a jak byl zřejmě čistý, jiná možnost tam není, nevidím to tam, tak najednou začal skládat texty k písním. Jožo Ráž složil hudbu a on k tomu napsal text. A Jaroslav Šíp mu říká: „Jak to, že už neskládáte?“ Boris: „No jo, já jsem to vlastně nedělal. Já totiž, kdykoliv jsem slyšel nějakou jeho melodii, jsem najednou letěl nad takovým zvláštním světlým místem, kde se rozsvěcovala jednotlivá slova, a já jsem je jen opisoval.“ A to jde jenom, když jste čistí.

A to mívali i ti vědci, kteří přišli na různé věci. I Einstein to popisoval, že zahlédl teorii relativity vlastně ve fázi obrazů. Tam vám to dojde. A to je ono. Ten člověk to dělá rád neboli tam je spokojenost, on má rád matematiku, fyziku nebo to, pro co přišel. Žije svůj život rád, rozumí tomu, a tehdy je mu dáno neskutečně informací, protože si vzpomene. Tak je to se vším. Ať řešíte cokoli, jakoukoli věc, když zachováte klid, ten nápad, jak to vyřešit, do té hlavy přijde. Nebo vám někdo zavolá, když sami nejste schopni tam hrábnout, a dá vám impuls pro to, aby se to vyřešilo. Zjistíte, že skutečně existuje jedna jediná hmota a jedno jediné Vědomí Ducha. A je si nápomocné, protože to je skutečně Jednota, která pracuje za nás. Tak se ptejte.

Tak já se ještě zeptám. Já, jak učím, pohybuji se mezi lidmi. A zrovna jsem něco opravovala. Bavily se tam dva tábory děvčat na pedagogické škole. Jeden tábor řešil umělé oplodnění a druhý zase, že by to mělo být přirozeně. Já jsem nechtěla do toho vstupovat. Taký si myslím, že by to mělo být od přírody. Kdybych neměla mít děti, tak je mít nebudu. Ale nezasahovala jsem, nechala jsem je. A říkala jsem si, že se zeptám, jak to je.

V osudu je vždy přesně naplněno to, co ten člověk ve svých odporech má. To mějte na paměti. Ale je to vlastně jedno, vy víte, jak to je. Jestliže budu hodně nitrem odporovat, budu fyzickou fází hmoty a budu se snažit. Pokud možnost oplodnění bude a ten člověk to zkusí, je v jeho osudu nastaveno, jestli se to povede nebo ne. To už tam také je. To znamená, že má být ten člověk zdrcený tím, že se nepovedlo vůbec nic. Pozor, nebo může existovat, že když to úplně vzdá, teprve tehdy má šanci a najednou otěhotní.

Nedávno mi někdo vyprávěl, že nějaká holčina snad v 41 letech otěhotněla. Už to dávno vzdala, už nic neplánovali, jen žili a ona otěhotněla. Paralelně se vyvíjí i lékařská věda. Brzy poznáme, jak funguje hmota. Už dnes ta medicína ví neskutečné věci. A nyní je zmatek, protože tady je ještě 3D a je tu i 5D, vzájemně se to prolíná. To nejde useknout. To by byla pravidla taková a najednou jiná. To nejde. Proto je tady chaos a nikdo se v tom nevyzná, proto je to zajímavé. Když se podíváte na mayský kalendář, uvidíte, že to je taková jako by zvláštní mandala, takové bludiště, a na konci je strašně moc uliček. To je fáze, které se říká hladina Sidhis, a ta je hrozně obtížná. Ale to není brána, že by vás to bludiště vyfluslo. Vy musíte prokázat, že jste se něco uprostřed toho bludiště naučili. 3D je stav hmoty. 5D je stav Ducha a vy se tam dostanete jenom přes stav, kdy dokáže vaše DNA vstřebat informaci, která v tu dobu přijde na planetu. To znamená informace, jakým způsobem jde umenšit odpory. Praxe na čakrách, tak jak jsem přesně vysvětlovala. Ti, kteří na to ještě nemají čas, tak by to nepochopili, ti to jakýmkoliv způsobem odmítnou.

Tak vidíte, že je to vlastně jedno. Praxe je taková: nejde mi otěhotnět, nebudu si zoufat. Já třeba bych to neřešila vůbec. Další člověk by to řešil třeba tím, že se pokusí o umělé oplodnění, ale pak zase musí přijmout i to, jestli se to podaří nebo nepodaří. I v té fázi toho očekávání, třeba deseti let, kdy se ti lidé o to pokouší, se naučí přijímat život. Proběhne nějaký čas a najednou se naučí přijímat ten život takový, jaký je. A tehdy je možná (to taky může být) čas na to, kdy ta žena je připravená, protože každé dítě čeká na připravenost matky. Ale jestli se to dítě narodit má, už je v osudu dávno otvor pro ně připravený. To se vůlí hmoty nedá nikdy udělat. Když se to ale podaří, ten člověk má narazit... Když mi vadí situace, ve které se pohybuji, a tak to strašně hrnu před sebou, pak musím počítat s komplikacemi. Budu s tím dítětem, které na sílu bylo sem jakoby přitaženo (v tom osudu to tak vypadá), pak si s ním prožiji něco, co bude hodně dramatické. Třeba bude vzteklý nebo bude brát drogy, to tam taky může být.

Já si pamatuji, jak jedna kamarádka takto otěhotněla. My jsme se seznámily neuvěřitelným způsobem. Když jsme se poprvé viděly, ona mi říkala: „Já už se pět let snažím otěhotnět a nic.“ Ona si vzala muže, který měl už tehdy malou dvouletou holčičku, byl vdovec. Tak už miminko měli, ale ne svoje, proto toužili ještě po tom svém, aby spojili rodinu. Tam bylo tolik překážek. Tři oplodnění se nepodařila. Já jsem říkala: „Neřeš to.“ My jsme se začaly kamarádit, ona je strašně fajn. Pak to hodila za hlavu. A jednou přijela v září z dovolené v Chorvatsku, já otevřu dveře, koukám na ni a říkám: „Ty jsi těhotná.“ Ona: „Ne.“ Já říkám: „Jasně, nedrží ti vlasy.“ A fakt byla těhotná, měla hlavu jak knedlík. /Smích/ Ona si musela odžít ta léta, kdy ještě bědovala, než mě znala, ale pak to přišlo. Ten její kluk je úžasný, dneska je mu už 12, už je to velký kluk. To bylo mimino, které rok řvalo ve dne v noci, protože on byl nešťastný, nechtěl být kládou. Vezměte si, narodíte se, jste mimino a čekáte, až vás někdo zvedne, až vás někdo nakojí, až vás někdo přebalí. A pro nějaké děti, které přicházejí z výšky, i pro něj, to je strašné. On řval, řval, řval.

A teď pozor, do té doby manžel pracoval, měli dost peněz a našetřili si zhruba na polovinu domu. Mezitím přišel o práci a nově založená firma peníze žrala a žrala. Tak ona nebyla ani na mateřské, dělala na počítači a měla řvoucí mimino. Říkala: „Tohle jsem chtěla? Já si představovala, jak budu tlačit kočárek, každý bude koukat do toho nadýchaného kočárku na to sladké miminko. Teď vidím jen díru do hlavy, jak má hubu otevřenou.“ My jsme se chechtaly... Ale on si to odeřval v tom roce, a jakmile pak už chodil a mohl sám, tak už to bylo dobré. Pak byl zase hyperaktivní. Všude zlobil, jen když přišel k nám, tak si sedl do rohu a koukal na mě. Ona říkala: „Nechceš u nás bydlet?“ On měl dlouho takové zvláštní příklady, každého si pojmenoval podle sebe a já jsem se jmenovala teta Hahaha. To bylo fajn.

Tam jsou potom různé dopady, proto v tom osudu je to vždycky nastavené přesně podle prožitých odporů. A to nikdo neví, který prožitek, jak je silný. Někdo může navenek tělem dělat jako obrovské odpory, ale nejsou tam, a někdo naopak, někdo zachová kamennou tvář, ale odpory jsou obrovské. Pro mě je to už jednoduché. Je to – je to, není to – není to. Tam už vám to potom dojde, že to tak zkrátka je. Pak se to změní.

Mám kamarádku, která se tři roky snaží o miminko, dvakrát o ně přišli. Ona se tváří, že je v pohodě a řeší to tak, že pije nakódované vody a různě...

To je posilování vůle. Ona třeba potom může otěhotnět, ale to dítě jí pak dá obrovskou dardu, aby umenšila ten svůj egoismus. Může být lítostivá, hlavně má vztahovku, vadí jí to a snaží se... To je magie. Dosáhnout vůle člověka. To těm lidem člověk těžko vysvětlí, to musí pochopit. Ale většinou to pochopí, až když potom přijde dítě a jsou nějaké problémy. To si musí ti lidé odžít. Někteří by do toho šli se vším všudy, třeba si vzali i cizí vajíčko. Jsou tam zatažené různé věci. Ale pak už musíte počítat i s jiným DNA, které má nakódované jiné vlastnosti. A když se vám to podaří, to je taky ušité, to je silný egoismus, silný odpor proti tomu, abych já to zvládl a dosáhl svého.

Teď mi psala jedna paní, že nesouhlasí s tím, že nemáme svou vůli. Že jí to strašně pomohlo, když se naučila svou vůli používat. Já jsem říkala: „Jestli cítíte, že ji máte používat, tak ji používejte, protože i to je napsané v DNA, což vy mi dneska nebudete rozumět.“ Je to jenom v tom nepochopení, ale člověk má dělat to, co si myslí, protože to je právě ta hladina duchovnosti, kterou on v tu chvíli potřebuje prožít. Ona na to stejně jednou přijde, že mám pravdu, ale dneska to její pravda není. A pro mě nikdo není špatný. Já vím, že ti lidé si to potřebují prožít. Já cítím jenom obrovský soucit, protože vím, co je čeká. Takové to velké silné usilování. Říct člověku, který tohle neumí... jak jsem vám vyprávěla, když ten otec jde ve snu znásilnit tu ženu, abyste kývli, to už musíte být mistři. Ale fakt o nic nejde.

Jednou moje kamarádka už kdysi dávno přišla s takovou zvláštní otázkou. To bylo ve vlaku. Vlak se zastavil, něco blblo, tak jsme tam stáli nebo posunovali, metr sem, metr tam, asi se nudila a říká: „Co bys dělala, kdyby tě znásilnili?“ Já na ni koukám... To je právě ono. Vy potom neprožíváte věci v tom konkrétním životě. Vy ani nevíte, že někdo vám takhle hodí něco. A splňujete test. To je jako u maturity. To bylo úplně stejné, jako když mi řekli o té Lucince. Já říkám: „No, co bych mohla dělat? Nic. Šla bych se umýt,

šla bych zjistit, jestli nemám AIDS nebo jestli nejsem těhotná, no, a pak už bych to neřešila.“ Ona: „Fakt, jo?“ Říkám: „No a mám brečet? Pomohlo by mi to? Ne. Mám na něj házet kamenem? To bych ho mohla taky strefit a sedět někde v base.“ Člověk nenadělá nic. Pozor, když tohle máte, už se to nestane. Já jsem vždycky cítila, jako když vás někdo vytáhne do řidší vody nebo řidšího vzduchu. Vždycky jsem si říkala: „Co to je?“ Tam děláte testy. Nebo přijde i živý sen, i to může být. Tak si to užijte v tom snu.

Ale přijmout, přijmout zkrátka. To nic není. Všechno je sen. My vlastně žijeme sen. A vaše sny jsou sny ve snu a někdy vám pomáhají zjistit ve spolupráci s Nadjá, co ještě neumíte. Nikdy nepřemýšlíte o věcech, které byste už uměli nebo neuměli, vás zkrátka nenapadnou. A sen vám to pomůže odhalit, že někde ještě přece jenom byste reagovali. Nedávno mi psal jeden pán, jestli platí karma ve snu, že ve snu zareagoval blbě. Tak jsem mu řekla, že ne, ať se nebojí, že jenom Nadjá ho upozornilo na něco, kde má rezervu. To už je velká spolupráce, nebojte se. Sen nemůže mít karmu. Jenom když budete vyděšení, vzbudíte se a budete se bát, že by se to stalo. To už je vaše.

Já jsem se vzbudila v noci o půl třetí a dcera nebyla doma (už je dospělá), byli někde pryč. A teď přišla panika: „Něco se jí stalo. Někdo ji znásilnil, ona zemře.“ A křikla jsem na sebe: „Lehni, klid, to ti nepatří. Jestli se to má přihodit, tak se to přihodí. Nic s tím teď nenadělám, když budu chodit, lítat po baráku a bláznit. Nic, jdi spát.“ Ale tak mi to tam šrotovalo, jestli se něco stalo, jestli to mám říct Pepíkovi, ten řekne, že jsem se asi zbláznila, že málo pracuji...

Pozor, ta druhá hmota je pak zatížená, ještě řekne: „Fakt, asi se jí něco stalo.“ A přiděláváte si problémy.

Ale já jsem šla spát a do dvaceti minut holka přišla...

Ano, vy potřebujete usměrnit svoje Ego. Ne druhých, svoje. Já jsem nikdy nesměla ven. Naši se o mě moc báli. Oni nemohli mít druhé dítě. Táta na mě tak visel, tam bylo strašně moc věcí. A já jsem si řekla: „Já to tedy vydržím, ale až jednou budou moje holky, budu se k nim chovat jinak. Já jim to umožním...“ Pak jsem stejně zjistila, že jsem to nepotřebovala, ale v té době jsem to chtěla zažít. Moje holky směly, ale to moje tělo, co zkoušelo. Já jsem jim třeba řekla: „Holky, přijďte v jedenáct.“ - „Jo.“ Měla jsem v noci zhasnuto, polštář na břicho a ten Satan řval: „Něco jim je, ony nepřijdou.“ Říkám: „Mlč!“ Já jsem chodila ve zhasnutém bytě a vidím je, jak jdou za deset minut jedenáct od křižovatky. Tak jsem si lehla a dělala jsem, že spím. A ráno jsem se ptala: „V kolik jste holky přišly?“ Aby věděly, že jsem se nebála. A byla jsem ušetřená různých věcí. Já jsem se dozvěděla, až když byly dospělé, co dělaly. Protože to nebylo zapotřebí. Nadjá ví, že já to vědět nemusím a ony si to potřebují prožít, proto jsem byla ušetřená obrovských věcí. To bylo neskutečné, co se dělo. Ano, tak to je.

Nedávno mi Lucka říkala: „Mami, ty jsi byla tak čistá, že ses o nás vůbec nebála, jenže my dneska trpíme, protože víme, co se na těch různých diskotékách děje.“ - „Takže to je jako moje vina, jo?“ /Smích/ Ano, je to vždycky nastavené ob generaci, jedni povolí, druhí zakáží, a tak se to mele. A vy musíte zvládnout projít tou zlatou střední cestou. To

je dobré, to je fajn. Je to vždycky nastavené přesně v tom osudu. Neberte v úvahu pokračující generace, protože vy si stejně vyberete osud, který vám tady teď vyhovuje. Já jsem si vybrala ten úlevný. Ono vám stejně nic jiného nezbyde. Jak jste to řekla, jestli se něco stalo nebo má stát, ani ji nemám na telefonu, já ji nevidím, je půlnoc, ještě zburcuji někoho... to nemá smysl dělat chaos. Ne, jdu si lehnout a budu spát. Buď tady ráno bude nebo nebude, a pak se uvidí, co budu dělat dál. Ano, krok za krokem, nic jiného dělat nemůžete.

Stejně jako krok za krokem vypočítáváte matematickou úlohu, přesně to je život. Uvědomte si, že matematika má svoje pravidla, má zákony a nedají se vychýlit. Ego se vychyluje samo, to si dělá, co chce. A když mu dáte řád: „Teď se nedá nic dělat, je to tak, jak to je,“ ono si lehne. Vy mu dáte tvar. Prostor, kam smí a kam ho nepustíte. A pak zjistíte velice lehce, že tou hmotou nejste. Pak to pro vás bude strašná sranda. Ti osvícenci se chechtají. To je prdel zjistit, že ta hmota si tady dělá, co chce. Je to vlastně počítačový systém, kdy máte 0 = stav bez odporu a 1 = stav odporu. A ta nula je průchod. Jestliže je nula, tak vás to vyflusne z hladiny, která má ty jedničky, ty odpory. A zase jste prozkoušeni ve vyšší hladině. Zase nula vás posune, už to nemusíte prožívat (ono vás to vyhazuje ven z pozice hmoty), až se to samo zastaví. Ale ty nuly máte nastavené v DNA. O nic nejde. Vidíte to, když tu nulu nebo jedničku tam mám (ta je tam pro vás), máte to ignorovat. Jakmile je tam odpor k tomu, že tam byla jednička, tak přidáváte a už tam máte dvojitou jedničku. Bacha na to. Nejste hmotou, nezapomeňte na to. To je jediné, o co tady jde.

Mám dotaz kolem dětí. Já mám čtyřletou holčičku a má ekzémy. Mně to nevadí, já to vítám, můžu se jí věnovat. Ale jestli můžu v sobě udělat nějakou změnu, aby jí to zmizlo. Vždycky si myslím, že už jsem na to přišla, už jsem v sobě něco posunula. Ono se to zklidní, a pak to vyraší znovu úplně hrozně...

Tady je vždycky společná cesta. Rodiče s dětmi mají nejužší karmický vztah. Měl to v rodině ještě někdo jiný?

Můj muž trošku a prostřední dítě trošku, ale ona to má hodně. A třeba je na sluníčku a má reakci, že se osype, a když osypky zmizí, tak tam nastoupí ekzém...

Kůže je záležitost první čakry, to je oddělenost od světa. To je ochrana, to je taková blána. A pak je posilovaná ještě trojkou, nějakým odmítnutím. Ale to může být nabrané i z DNA vašeho muže. To je samozřejmě domluvené, ona si vybrala oba rodiče. Tady umenšujte pozice, že je něco špatné. Vy víte: je to moje dítě, miluji ji, i kdyby měla ekzém... A teď pozor, musíte posilovat pozici její výchovou. Když to budete dělat, tak jí posilujete vědomí, že to je tak, jak to má být. Nemyslím to, že má ten ekzém, i když to je také důležité, ale všechny věci, které se odehrávají v životě toho dítěte. Ta jednička je hodně náchylná, tam jsou první odpory. A pozor, jsou tam největší odpory sama k sobě.

Také jsem tím prošla. Já jsem potřebovala něco odložit, ale protože už jsem měla prošlou cestu do pětky, tak jsem si samozřejmě vybrala rodiče, co bych zvládla, aby to pro mě bylo jednodušší. Proto jsem si vybrala dokonalé rodiče. Oni fakt byli v tom smyslu dokonalí. Táta, na co sáhl, udělal nádherně, ale lehce, jednoduše. Maminka taky. Maminka na to ještě byla pyšná. Dneska už to nemá, hodně pustila. Tento týden jsme se strašně nasmály, že tam trošku ještě něco zaznělo, ona si to uvědomila a začaly jsme se obě smát. I kdybych se tisíckrát rozkrájela, věděla jsem, že líp to neudělám. Já jsem se moc snažila to udělat tak, jak to udělali oni, ale mé tělo to neumělo. A ti rodiče koukali tak na mě, jako co se jim to narodilo... Ale já jsem věděla, že to je jejich problém, že já jsem, jaká jsem. Že se fakt snažím. Já jsem věděla, že dělám pro to maximum.

A 3D člověk, který by to neměl prošlé, by si o sobě začal myslet, že je špatný. A to je pocit, že něco nedělám dobře. To je pozice, kdy se začíná uzavírat jednička. Ne. Já jsem to narovnal tím, že jsem věděla, že to je problém mých rodičů. Já jsem je milovala i za to, že mě viděli jako nedokonalou. A tak se narovnává cokoliv. Pozor, to je stav magie-nemagie. Pokora je stav magie-nemagie. Nemohla jsem mít sourozence, tak jsem si udělala rodinu z celého světa. Nedostala jsem třeba peníze na boty (nešlo to, naši neměli peníze), tak jsem boty nepotřebovala, stačily ty staré. A tam poznáte, jaký je princip. Když Ego něco chce, a zrovna to není možné v praxi toho světa udělat, tak mu řeknu: „To není možné.“ A to je důležité naučit své dítě.

Ona je taková radostná.

To je výborné.

Nemá ráda kritiku. To se okamžitě stáhne...

To je trojka. Tam je jednička a trojka. Tady je vidět, že v tom má ještě rezervy, protože pokud zazní kritika na její osůbku (to má souvislost s tou jedničkou), tak se brání. A ta kůže znamená jedničku a trojku. Zkuste se zaměřit na tyto dvě čakry. Vysvětlete jí, že každý člověk je takový, jaký je, a umí věci, které umí. A že to musí vidět nejen u druhých lidí, ale i u sebe. Něco jí půjde a něco jí nepůjde. A je jedno, jak ten svět na to „reaguje“, protože to jsou jenom informace. „Ty jsi vhodný pro tohle, pro to vhodný nejsi,“ protože každý jsme zaměřený jiným směrem. To je důležité pochopit. Jakmile by se tam uzavřela, tak by se jí to dělo.

To bude dobré. Ono se totiž i na tyto věci přijde. Nyní to má hodně lidí. Kůže, psychika. Teď jsou velké čistky. Tak další dotaz. Máte všechno vyřešené? Mám z vás radost.

Říkáte psychika, a to je na které čakře?

Máte v DNA nahrané všechny stavy. A vaše tělo to zkusí samo. Jestliže udělá odpor a vy se z toho zhroutíte, je to vaše, přijmete si to za svoje, tak jste tělem, které má špatnou psychiku. Když odpor neřešíte, zůstanete v klidu, např. nemám boty, no tak nebudu mít boty, budu mít staré boty. Já si pamatuji naši Lucinku. Lucka je super. Ona měla hodně lidskou, takovou klasickou logiku. Logika Boha je jiná. Logika Boha je, že vše je dobré. Vše si omluvím, všechno přijmu. Ale logika lidská ještě má zlo/dobro, ano/ne. Bůh-člověk je Člověk s velkým Č. Bůh je od té šestky nahoru, když se otevře třetí oko.

A dřívější stav hmoty, to je vlastně zvíře, které ještě provokuje a dělá odpory. A tady je úplně jiný postoj. Ten člověk má jinou logiku. Tady je dobro/zlo, nezná nic jiného mezi. A učí se odpouštět. Všechny praxe toho světa jsou nastavené, to se všechno ve filozofiích a náboženstvích učilo, protože lidé to neuměli. Museli mít ano/ne, ten svět byl poznatelný.

Já jsem nedávno narazila na takovou zvláštní otázku. Někdo říkal, že všechno, co je tady NE (neposlouchat, nemilovat...), že to NE je o odmítnutí. Pozor, to tady musí být. My máme ještě svět, který je 3D. Tady je drtivá většina 3D lidí a mají svět poznatelnosti. V tom světě musí být ano i ne. Musí tady být tma/světlo, teplo/zima, musí tady být všechno ve dvojím provedení, abyste se poznávali v průchodu a učili se, jak se se máte chovat. To musí tady být. To znamená, že to musíme mít i v řeči, protože řeč je řeč těla. To je komunikace hmoty s druhou hmotou. Ale existuje tady prožitek, a to je vaše Božství. Ten odpor je vlastně prožité NE, a tím se dostáváte do pozice hmoty. Ale jakmile kývnete, že jo (ať se děje cokoliv, včetně odchodu druhého člověka, včetně nemoci v rodině, včetně čehokoliv), přijmete to a jenom to řešíte, tím prokazuje stav Boha. Ono je to vlastně strašně jednoduché.

Teď jsem chtěla na něco odpovědět a úplně jsem se zamotala. Už jsem to domluvila? Víím, že jsem něco měla v úmyslu. Jo, ta psychika. Tak pozor, prožitek je vaše skutečná realita. A tělo na vás hází různé psychické stavy, třeba třes nebo nervozitu. To je záležitost trojky, kdy nerespektujete, že by se něco stalo jinak. Vaše tělo se třese, protože to chce jinak, vás stahuje do pozice hmoty. Tak to není. Ono to na vás pouze hraje. Ale to vám můžu říkat až poslední rok. Ty roky předtím, to pořád ještě bylo krok za krokem... Jak se to mění. Já jsem musela postupně, protože bych si každým úspěšením zredukovala posluchače na polovinu. Úlevné je, že to je nastavené v DNA planety. Pak se vzdáte vůle lidského těla. A to už potom jde samo.

Můžu se zeptat na zvířata na planetě?

To je docela zapeklitá otázka. Teď budou zvířata jiná, to už vidíte, protože každá planetární soustava ve vývoji pokračuje. Nyní jsou neskutečná zvířata. Dřív to bylo velice málo, ale teď se třeba predátoři dokáží postarat o jiný druh, a úplně soucitně. To se skutečně mění. Je to právě tou vibrační hmotou. Ale tady zůstanou jenom určitá zvířata. Některé druhy vyhynou, to je také nastavené, to víte. Pamatujte si, hmota má svůj program, to znamená, pokud má na nějaké planetě cokoliv žít, tak to tak skutečně bude. Bude jiná teplota, jiná vlhkost, jiné podmínky. A vy nemůžete uměle udržovat nějaký druh při životě, když nemá podmínky. Ten živočich vlastně trpí, nemá to, co potřebuje. Pozor, de facto se to bude dít i s lidmi, byť jsme jednoho lidského druhu. Vezměte si, že ti lidé, kteří dokáží mít dneska čakry v optimální pozici, do sebe dostávají vibrace vyššího druhu. Ale lidé, kteří je zavřou, ti to tam nedostanou, proto jsou jakoby jinou bytostí. To je jakoby to vyhnutí. To je úplně stejný princip.

Budete komunikovat i s rostlinami, se vším. Já jsem vám vyprávěla, že na mě mluvila i všechna moje auta. Ale tam je zvláštní informace. Já jsem si jeden čas myslela, že to bylo tím, jak to jedno auto mělo tenkrát vybitou baterku, ale pak mi to Clio, které dneska mám, ukázalo, že to tak není, protože mělo zataženou ruční brzdu. A já věděla,

že se nehne. Ono bylo mrtvé. Já si říkala: „Mám zase vybitou baterku, co budu dělat?“ Otočím klíčem a ono nastartovalo. Tak si říkám: „To je divné, jak to, že jsem věděla, že se ani nepohne?“ Teď jsem odbrzdila a auto udělalo „uuuu“ a zvedlo se. Ony se mi totiž neodlepily takové ty pakny. Já ho vygumovala před garáž, tam byly dvě čáry. Ten chlap z odtahovky pak přijel a říkal: „Ženská, jak jste to dokázala?“ Já jsem říkala: „Jsem dobrá, co?“ Oni by ho z garáže nemohli naložit do odtahovky.

Pak vám dojde, že opravdu vám to dává nějakým způsobem vědět. Nevím kudy, já do toho nešťourám, do těchto věcí, protože vím, že pokud se to mám jednou dozvědět, tak to najednou budu vědět. To přijde samo, to pochopení. Aspoň si ověříte, jak to je. Ten život je fakt neskutečný, krásný, zajímavý. Tak ještě něco?

Já jsem se chtěla zeptat na vizualizaci. To je asi moje vůle, když mě něco bolí a já si představuji, že to je zdravé...

Ne, to je vaše vůle. Vy to smíte dělat jenom, jak jsem teď vyprávěla, až se prolnete do stavu Boha v těle, kdy vidíte své tělo jako hmotu. To je dobře, že jste na to narazila, protože my v češtině máme dvě slova: „představte si“ ve významu: představte si, že venku svítí sluníčko nebo představte si, že jedete někam... Ale ne vůlí. „Vizualizovat“ to už je jakoby tvořit. A Slováci to nemají. „Vizualizácia“ je pro ně jako představa. Načež jedna paní slyšela v češtině přednášky a pak mi říká: „Ivanko, já se chci zeptat na ty vizualizace. Třeba když si představuji, že sedím v první řadě ve škole (ona chodí na vysokou školu) a teď si představím, že jsem zkoušená a mám jedničku.“ Říkám: „Tak jste v prdeli. To už je vůle člověka.“

Já jsem mluvila o tom, když máte nějakou nevyřešenou věc, například potřebujete se rozhodnout a můžete udělat třeba tři rozhodnutí, kterými vyřešíte tu situaci. A smíte si představit: když se rozhodnu pro toto řešení, koho zdemoluji. Protože ty lidi znáte, odhadnete, jak bude každý reagovat. Jeden lítostí, druhý bude nadávat...V té chvíli, když reagujete spontánně, nevidíte ty dopady, pak vám to dojde až po tom rozhodnutí. Třeba prodáte chalupu, kterou půlka rodiny chce a půlka nechce. Proto máte možnosti představy, když se rozhodnu takto, kdo z těch lidí, jak zareaguje. A máte tu představu využít pro to, abyste zjistili, jaká je cesta nejmenšího odporu. Kolik lidí se zdemoluje nejméně. Pozor, vy se totiž musíte nějakým způsobem rozhodnout. To znamená, že vaší pokornou cestou je přijmout cestu nejmenšího odporu. Všichni se ale v této fázi budou učit. Musíte vědět, že někdo zkrátka nemusí souhlasit. To už je potom jeho problém. Musí na to přijít. A to se smí.

Můj muž je úžasný, žije v Americe a říkal: „Já jsem se ženil strašně dlouho a říkal jsem si, že jsem se nadělal hodně pitomostí, ale už budu vzorný muž.“ A pak dělal v nějaké restauraci, kde byly samé atraktivní servírky a kolikrát některá na něj házela očkem. A on říkal: „Stačila mi představa, jak by mi bylo, kdybych to udělal a odpadlo to samo.“ Takové to zkomplikování si života, přijít domů niterně „špinavý“, to nestojí za to. A to je dobrá představa: jak bych se cítil, kdyby to proběhlo. Nebo kolikrát máte představu, když potkáte někoho náhodného, eventuálně by tam proběhla nějaká sexualita bez ničeho. Ta představa, co pak je bez lásky po tom styku, to je takové nechutné, cítíte stud, najednou je takový pocit špíny. Láska musí proběhnout napřed přes srdce, aby to

mělo šťávu, aby to bylo o něčem hezkém. A pak ani nemusí proběhnout ten sex, stačí, že se chytíte za ruce. Tam už jsou různé varianty, to už se pak může dít cokoliv. A to je ono, to je ta správná představa. Ale vizualizovat si, že jsem něčeho dosáhl, to je ještě magie.

Takže to: „Udělejte si mapu, co chcete dosáhnout...“

To je magie, někdy i černá. Zkuste si představit, že černí mágové hodně chtějí barák. A tělo je stejné jako vaše stvoření. Jak jedna buňka bude toužit po baráku, který v tu chvíli má patřit někomu jinému, to je vlastně krádež. Vy ten barák dostanete, ono se vám to podaří, protože v tomto stavu magie potřebujete zažít ten dopad. Ale ten barák vás přivede do obrovského psychického drancování. Buď vám ho někdo x krát vykrade nebo vám shoří. Vám totiž nepatří, vám je jenom na krátkou dobu propůjčen, abyste zažili dopad, protože jste ho tahali k sobě.

Jste buňkou celého těla, vy jste totiž celé tělo, což nevnímáte. Do 3D pozice jste jenom tou buňkou. Jakmile jste v 5D pozici, jste celým tělem a víte, že každému patří to, co má, že hraje jenom svou roli. To znamená, že pozice magií jsou neustálé krádeže, ať zdraví nebo všeho možného. Bílí mágové vlastně kradou pochopení. Ti se nemůžou dostat k pokoře, protože vy se musíte každý z vás dostat sám k Bohu, to oni nepochopí. Oni odmítají nemoc, ale přes tu nemoc se dozvíte, kde jste udělali chyby, co jste měli a co neměli udělat. Černí mágové kradou pro sebe, mají výhody, moc a všechno možné. Ale oni neví, že to dělají sami sobě, že to dělají tomu obrovskému tělu, ve kterém žijí a je jejich skutečnou podstatou neboli Duchu.

V každém člověku a v každé bytosti, na kterou se podíváte, je vaše vlastní Božství. A jestliže já to tomu člověku uzmu, tak to kradu sama sobě. Stav pokory je, že všem přejete a dáváte všechno. Nic nevlastníte. Vy víte, že to je celého těla. A tehdy to tělo vám samo v pravý čas dává všechno, co v tu chvíli potřebujete, aniž byste předtím tu potřebu měli. To je krásné, že pak jste ve stavu, kdy zjistíte, že jste to potřebovali, až když jste to dostali.

My jsme šli dneska na výlet a já si říkám: „Ty šaty jsou sportovní, ty si vezmu, ale s tou kabelkou jít do těch skal?“ A tamta krásná blondřatá ženská dneska přijela a ušila mi nádhernou plátěnou tašku, modrou k těm modrým šatům, o kterých nevěděla, že je mám. Zkrátka já jsem si jenom z mé kabelky přendala věci do nové tašky, tu přesně jsem dneska potřebovala. Člověk po tom netouží, ono mu to samo přijde, protože to Božství je jedno jediné. Toho člověka to napadne už x dní dopředu (nevím, jak dlouho to šila). Ta taška je nádherná. A to jsou věci, které jsou pak jediným obrovským zázrakem.

Pamatujte si, že černým a bílým mágům bylo Kristem a různými stavy svatosti ukázáno spoustu zázraků, aby ještě pátrali a věděli, že to Božství existuje. Ale sám Kristus říkával: „K čemu by vám byly takové zázraky?“ Chtěli byste měnit vodu ve víno, aby z vás byli ožralové? K čemu by vám to bylo? Zázraky jsou tím, že se sjednotíte, a tehdy máte všechno, co potřebujete, v pravou chvíli. A v 5D světě je to už tak zařízené, vy jste

vším. Tím, že pracujete pro celek, jste vším. Ten celek vás živí i bez peněz. Ale musíte projít zkouškami v 3D světě, abyste se k tomu prožili. To je všechno, o co jde.

Já si myslím, že už jsme to završili, tak vám děkuji za pozornost. Bylo mi s vámi dobře. Přeji vám hodně štěstí, ať se vám daří najít sama sebe a udržet na uzdě odpory, které vám nepatří. Skutečně je ignorovat a nevyčítat si je, protože opravdu vám nepatří. A pak zažívat krásné stavy té jednoty, protože skutečně sdílení té jedné jediné společné Duše je to nejkrásnější, co může být.